

CO SE TÝČE PÁNA
JEŽÍŠE JSEM ZLOČINEC

Překlad: Lubomír Zimmer 2012

Obálka: Creation Art By: T. J.

jesus.707.cz/cz.htm

OBSAH:

ÚVOD

ZNAMENÍ JONÁŠE PRO DNEŠNÍ GENERACI

CO SE TÝČE PÁNA JEŽÍŠE JSEM ZLOČINEC

DODATEK: OTÁZKY ODPOVĚDI

ÚVOD

Tento příběh začal v roce 1973 ve vesnici Cosmiciu (Gavril 34let)

Tohle svědectví je převážně přepisem videozáznamů pořízených v srpnu roku 1990 a 2009 s anglickými titulky. Dále je doplněno o část audiozáznamu z roku 1980, který byl přeložen do anglického jazyka a vytištěn jako letáček nazvaný „Co se týče Pána Ježíše, jsem zločinec“ I když je následující spis podrobnější než tento letáček, rozhodl jsem se zachovat tento výstižný název, který tehdy svým originálním způsobem Gavril vyslovil.

Gavril byl kdysi velmi zatvrdelým ateistou a členem Komunistické strany, který se však díky vroucím neustávajícím modlitbám své matky a manželky stal dítětem Božím. Gavril svůj příběh sdílel beze strachu s mnoha lidmi v Rumunsku včetně komunistických představitelů a vybízel je, aby činili pokání a obrátili se ke Kristu.

Gavril se obrátil po neobyčejné zkušenosti poté, co byl doktorem prohlášen za mrtvého. Po celých třinácti hodinách ho Pán Ježíš přivedl zpět k životu.

Věřím, že skrze tento příběh Pán posílí vaši víru – není určen jen těm, kteří se dosud nesetkali s Kristem, ale jak bylo později Gavrilovi řečeno, je třeba, aby tento příběh vyprávěl všem, i křesťanům, protože „křesťané potřebují konat pokání znovu a znovu,“ neboť je „mnoho pozvaných, ale málo vybraných.“

A protože nechtěl ničemu věřit, Bůh se rozhodl, že mu zjeví to, co nikdy neviděl ani neslyšel, což nám připomíná slova z Písma svatého: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo, to Bůh připravil těm, kdo jej milují.“ Ale jak hned říká další verš: „Nám to však Bůh zjevil skrze Ducha, neboť Duch zkoumá všechny věci, i Boží hlubiny“ (1 Kor. 2:9,10), tak věřím, že mnohým Duch svatý zjeví tyto věci uvnitř jejich srdce a bude dosvědčovat skrze toto podivuhodné svědectví, protože Duch zkoumá všechny věci i hlubiny.

ZNAMENÍ JONÁŠE PRO DNEŠNÍ GENERACI

Někteří se však ptají: "je to biblické, aby Bůh skutečně někomu ukázal nebe a peklo a tento člověk se pak vrátil nazpět do života? Vždyť je psáno, že neuvěří, i kdyby byl někdo vzkříšen z mrtvých".

1. Tento citát je vytržen z kontextu. Ježíš zde mluví o pěti bratrech: V evangeliu Lukáše 16:31 je napsáno: „Neposlouchají-li Mojžíše a proroky (tj. Starý Zákon), nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

Všimněte si, že se mluví o určitých lidech, na které se to vztahuje, nikoliv o všech lidech, a už vůbec ne o těch, kteří Mojžíšovi a prorokům věřili. Bible jasně hovoří o některých žijících na této Zemi jako o nádobách určených k záhubě, V epištole (Římanům 9:22) se stejně tak píše o nádobách určených ke cti. Tyto nádoby určené k záhubě, měl Pán na mysli, když mluvil o pěti bratrech Lazara.

2. Mojžíšem a proroky se v Písmu označuje Starý Zákon a tedy věk před milostí. Nicméně, Kristova milost je dnes dostupná v hojnosti prostřednictvím Jeho smrti a vzkříšení. Ježíš o tomto mocném díle mluví, když oslovuje zákoníky a farizeje a tuto zkušenost mezi jinými nazývá ZNAMENÍM JONÁŠE!

"Matouš 12:38: "Tehdy mu někteří z učitelů Zákona a farizeů řekli: "Učiteli, chceme od tebe uvidět znamení." 39 On jim však odpověděl: "Pokolení zlé a cizoložné vyhledává znamení, ale znamení mu nebude dáno, kromě znamení proroka Jonáše. 40 Vždyť jako ‚byl Jonáš v břiše velké ryby tři dny a tři noci‘, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. 41 Ninivští muži povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť učinili pokání na Jonášovo kázání-- a hle, zde je někdo větší než Jonáš."

Nebýt Pána Ježíše, koho by kdy napadlo, že příběh neposlušného Jonáše, kterého spolkla, a měla v břiše tři dny velryba, je předobrazem trestu, který byl vložen na Krista, jenž sestoupil do pekla na tři dny a noci, kde podle 1. Petrovy epištoly 3:18-20, kázal neposlušným duchům v žaláři za času Noeho, a tyto lidi pak z toho místa vzal sebou k Otci? Podobenství Jonáše má však ještě hlubší význam: Jonáš se vrací z "pekla", je vyvržen "velrybou" zpět na zem a vybízí, aby lidé Ninive konali pokání a Ninivští skutečně pokání činili na rozdíl od zákoníků a farizejů.

Bible nás na mnoha místech učí, že jsme účastníci smrti a vzkříšení Ježíše Krista, a i když náš příběh se může lišit od příběhu Jonáše i bratra Gavrila, je Jonáš předobrazem spousty takovýchto dnešních neposlušných Jonášů. A stejně tak jako tento zázrak byl tím jediným viditelným znamením pro tehdejší zákoníky a farizeje, tak je tomu i dnes, nic se nezměnilo, Ježíš to i dnes nazývá ZNAMENÍM JONÁŠE!

Všimněte si, že Duch svatý zde záměrně zmiňuje, že Jonáš volal v břiše velryby jako z podsvětí „**z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc**“. Pro podsvětí je zde Hebrejské slovo Sheol které zde některé Bible překládají jako podsvětí ale také peklo, což je to samé „**Z LŮNA PEKLA JSEM KŘIČEL O POMOC**“ (Namátko Bible které zde překládají slovo

Sheol jako peklo: King James version (KJV), Douai – Rhems (DR), Tyndale (Rogers, Coverdale), Webster Bible 1833 (WB), a jiné.)

Jonáš 2:2 „Tehdy se Jonáš modlil k Hospodinu, svému Bohu, z břicha té ryby 3 a řekl: Volal jsem ze svého soužení k Hospodinu, a odpověděl mi, **z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc, a uslyšel jsi můj hlas.** 4 Uvrhl jsi mě do hlubiny, doprostřed moří, obklopil mě proud, převalily se přese mne všechny tvé příboje a tvé vlny.“

Kristova smrt a vzkříšení je nezvratná skutečnost, kterou nikdo nezmění. Přesto, když poselství Evangelia proniká do našeho nitra, stává se v nás epištolou napsanou nikoliv na "kamenných deskách, nýbrž na deskách lidských srdcí." (2 Kor. 3:3) A stává se tak živým svěděním, které má moc přemoci ďábla nejen v našich životech, ale i ostatních "Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt." (Zj. 12:11)

Jeden každý z Božích dětí máme svůj příběh o Boží milosti vzkříšení v našich životech, ať už se mu zdá jakkoliv malý, má v sobě díky krvi Krista moc zvítězit. Skrze naši víru v Boží Slovo, které mluví o našem ospravedlnění zdarma skrze Kristovu krev, jsme také schopni brát svůj kříž na každý den (Lukáš 9:23), nenávidět a zapřít svoji starou přirozenost abychom již "sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery" (Římanům 7:6 KR).

Snad tedy právě tento příběh jednoho takového Jonáše Bůh použije k tomu, aby ve vás způsobil touhu a žízeň po Božím království.

L. Zimmer Březen 2012

Satu Mare (dnes) - Místo narození Gavrila

„CO SE TÝČE PÁNA JEŽÍŠE, JSEM ZLOČINEC“

Gavrila Barnutiu květen 1990. Titulek: Ateista v nic nevěří

Moji drazí přátelé a posluchači. Jmenuji se Barnut, Gavril (Gavrila Barnutiu). Narodil jsem se 20. dubna 1939 v Satu Mare (Rumunsko).

Dříve než s vámi budu sdílet ten zážitek, který mne přivedl k Pánu, rád bych vám řekl něco o svém životě před tím, než jsem se stal křesťanem. Díky za to, že moji přátelé za mnou přišli a chtěli, abych jim vyprávěl o tom, jak jsem se navrátil k Bohu. Rád bych všem řekl, že to, co vyprávím, je pravda, nemluvím lež.

Neříkám to z důvodu, abych někoho přesvědčil. Říkám to proto, že jsem šťastný, jelikož Bůh, ve kterého vkládám svoji důvěru, proměnil můj život a přesvědčil mne.

Nikdo nebyl schopen mne přesvědčit, že Bůh existuje. Byl jsem taková osoba, že pokud jsem si na něco nemohl sáhnout rukama a vidět to na vlastní oči, tak jsem tomu nevěřil. Ano, byl jsem ateista, přesvědčený ateista a nikdo mne nemohl přesvědčit, že Bůh existuje. Nemohl jsem ani vystát lidi kolem sebe, kteří mluvili o Bohu. Byl jsem takový ateista, který byl přesvědčen, že ničemu nevěří – neexistuje nebe, peklo ani Bůh, nic kromě toho, čeho se můžeme dotýkat a cítit.

Ale Bůh mne přesvědčil 29. června roku 1973, kdy mi bylo tehdy 34 let. Bůh mne přesvědčil. Slyšel jsem a pocítil to, když tohle moje tělo bylo na 13 hodin prohlášeno za mrtvé. Samozřejmě, že doktoři mi potom řekli, že jsem byl v klinické smrti. Nevím, co se dělo s mým tělem, vím jen, že jsem si ho nebyl vědom, nic jsem v něm necítil ani neslyšel, ale moje jiné smysly, nikoliv tyto oči, které vidíte, byly při vědomí. Viděl jsem se najednou v nějakém jiném světě.

Ale teď vám chci říct, moji bratři a sestry, že jsem žil ve vesnici Marca, v oblasti Salaj.

Okres Salaj, vesnička MARCA (dnes) kde Gavril žil.

Moji rodiče byli členy řecké ortodoxní církve, ale jen podle jména. Těsně předtím, než byl můj otec poslán do války, tak cítil potřebu činit pokání a nechat se pokřtít, ale nestihl to před svým odchodem. Jeho poslední slova mé matce byla, aby činila pokání, ale moje matka odpověděla: „Já nikdy nebudu konat pokání, abych tím uvrhla svoji rodinu v ostudu tím, že opustím ortodoxní církev!“

Poté, co byl můj otec ve válce zabit, jedna z jeho sester a moje matka přijaly Krista do svých srdcí. Já jsem ale vůbec nechtěl slyšet o pokání. Jednoho dne za mnou matka přišla a řekla mi: „Budu se modlit, aby ses stal křesťanem a pokud bude třeba, budu se modlit tak dlouho, dokud neumřu.“ Odpověděl jsem: „I kdybys umřela desetkrát, tak já se křesťanem nikdy nestanu.“ Šel jsem dokonce tak daleko, že jsem řekl, že kdyby mne Komunistická strana požádala, tak pozabím všechny křesťany.

Jako mladý člověk jsem byl vyučen jako zedník a malíř pokojů. Na jaře roku 1958, zatímco jsem maloval pokoj v domě jedné křesťanské rodiny, jsem se zakoukal do jejich dcery Floriky. I když jsem ve skutečnosti nezamýšlel stát se křesťanem, již dříve jsem se rozhodl, že si nikdy nevezmu dívku, která kleje nebo používá sprostá slova.

Požádal jsem Floriku, aby si mne vzala za podmínky, že se vzdá svojí víry, jelikož si nikdy nemohu vzít křesťanskou dívku. Nejenom že mi odpověděla, že se své víry nikdy nevzdá, ale řekla mi, že si nikdy nevezme nekřesťana. Když jsem nakonec viděl, že si Florika stojí za svým, začal jsem předstírat svůj zájem o křesťanství. Začal jsem chodit do církve, byl jsem nakonec pokřtěn a tak jsme se vzali. Chvíli na to jsem narukoval do armády, kde jsem strávil dva roky.

Když jsem se vrátil domů, vyznal jsem své manželce, že jsem se nechal pokřtít jen kvůli ní a že již více neplánuji navštěvovat církev. Požádal jsem, aby mé jméno vyškrtnli z církevního seznamu svých členů. Chtěl jsem být volný, abych si mohl dělat, co se mi zachce. Zástupci církve přišli ke mně domů, ale já jsem je vyhnal z domu a odmítal jsem s nimi mluvit.

V roce 1960 mne definitivně vyškrtnli ze svého seznamu a do roku 1973 jsem byl „svobodný“ od církve a byl jsem veden ďáblem. Pil jsem, kouřil, tancoval a chodil do kina.

Jelikož moje manželka se mnou nechodila, tak jsem chodil i s jinými ženami. Dnes se za ty skutky tak stydím a nikdy je již nechci dělat.

V červnu roku 1973 za mnou má matka přišla na návštěvu a znovu se mne ptala: „Kdy budeš činit pokání?“ Následující ráno chtěla, abych s ní šel do církve. Velmi jsem se nahněval a řekl jsem jí, aby šla do církve, jak jen chce, ale mě ať nechá na pokoji.

Nakonec matka s mojí manželkou a dětmi odešly beze mne do církve s pláčem. V poledne se vrátily a připravily jídlo. Když moje matka chtěla pronést požehnání nad jídlem, rozčílil jsem se a zakřičel: „V mém domě se nikdy nebudeš modlit. Pokud se chceš modlit, jdi k sobě domů a modli se, až si odřeš kolena, ale nikdy ne v mém domě!“

S pláčem matka opustila dům a řekla: „Můj drahý synu, ode dneška už tě nikdy nepožádám, abys činil pokání, ale věz, že se za tebe budu modlit a postit se, dokud nezemřu.“

Nedbale jsem odpověděl: „Umřeš desetkrát a tvoje kolena se ti prodřou, ale můžeš si být jista, že nebudu konat žádné pokání!“

Nevěděl jsem, že moje matka, když odcházela, potkala moji manželku na dvorku. Společně se dohodly, že nemá význam snažit se přesvědčovat moji duši. Obě se shodly na tom, že se za mne budou modlit a postit vždy tři dny v týdnu – úterý, středa a čtvrtek – a budou prosit Boha, aby mne vysvobodil od zlých duchů a aby proměnil můj život skrze svoji milost.

Matka vyběhla z domu bez jídla a já také neměl hlad. Odešel jsem do restaurace, kde jsem zůstal až do půlnoci a pil jsem. Když jsem se vrátil, moje tři děti již spaly a manželka plakala. Vzal jsem do ruky hudební nástroj a hrál jsem a zpíval nahlas a říkal si: „Chci si užít svého života tady na zemi, protože po tomto životě už nic jiného není.“

Hned druhý den, v pondělí jsem odešel do vesnice Cosmicu. Moje profese je malíř a zedník a společně s mým o pět let mladším bratrem jsme do této sousední vesnice Cosmicu šli.

V oblasti Salaj jsme byli požádáni, abychom šli a pracovali na opravě domku zvenku a uvnitř ho vymalovali.

Takže tam od pondělí do čtvrtka jsem byl šťastný. Mnohokrát jsem žádal svého bratra, aby pustil nějaké písničky na gramofonu, folklor, populární písničky, něco jednoduchého, cokoliv. Měl jsem rád veškerou hudbu. Rád jsem kouřil, pil, ale neopíjel jsem se. Také jsem tehdy často říkával, že mohu vypít cokoliv kromě petroleje. Nic jsem neviděl jako hřích, ani vraždu jsem neviděl jako hřích, ale osobně jsem nikomu ve svém životě nedal ani facku.

V sousední vesnici jsme tedy s bratrem od pondělí do čtvrtka šťastně pracovali. Kouřili jsme jednu cigaretu za druhou a můj bratr pořád seskakoval dolů, aby měnil hudební desku, abychom mohli dál poslouchat hudbu. Ve čtvrtek kolem 11:45 ta žena, která tam bydlela, přišla a řekla nám: „Pojďte řemeslníci, jídlo je připraveno.“

Pak řekla svému manželovi: „Vasile, zítra je oslava svatého Petra a Pavla.“ Poté se podívala na nás a řekla: „Slavíte to anebo zítra budete zase pracovat?“ Její manžel nám řekl: „Na mém domě můžete zítra klidně pracovat. Jsem komunista.“ A já mu odpověděl: „Vasile, i já jsem

komunista a pracuji až doposud... ale zítra nebudu pracovat, i kdybys mi zaplatil tolik peněz, jakou má hodnotu celý tvůj dům, já chci jít domů.“

„Ale co budeš dělat doma?“ zeptal se Vasil, majitel toho domu.

„Vasile, až doposud jsem Bibli nikdy nečetl. Chci se zavřít ve velkém domě, tam nahoře, a tam chci číst Bibli a poznat pravdu a modlit se, aby mi bylo odpuštěno, jelikož se cítím jako kriminálník.“

Pak jsem řekl svému bratrovi: „Pamatuješ si, že bych někdy někoho ve svém životě udeřil? Dokonce jsem nikdy nedal facku ani své manželce! Proč se tedy najednou cítím jako kriminálník?“

Můj bratr řekl: „Nevím... protože jsi hloupý?“

„Oded’“, řekl jsem svému bratrovi „věřím, že Ježíš Kristus existuje a také Bůh.“

Něco zvláštního se stalo, přišel do mne Duch Boží a od té chvíle mě o tom nikdo nemohl jinak přesvědčit. Kdykoliv se mne předtím snažili přesvědčit, že Bůh existuje, řekl jsem jim

Gavril se svým bratrem Janem. Titulek právě hlásí: život obohacen pálenkou ze švestky.

přímo do obličeje, že jsou buďto hloupí, nebo blázni. Nemohli byste mne přesvědčit jinak.

Navzdory všem těmto věcem jsem toho dne slezl z lešení a najednou cítil, jakoby mi na hlavu spadla houba. Podíval jsem se, jestli mi náhodou bratr něco nepustil na hlavu, ale on byl také

dole z lešení. Chtěl jsem to sundat z hlavy a v tom momentě jsem v těle pocítil něco jako elektrický proud. Začal jsem se třást a můj bratr ke mně přiskočil, chytl mne za ruku a řekl: „Co se ti stalo, proč se tak třeseš?“

Odpověděl jsem: „Nevím, Jane, co se stalo! Cítil jsem, jakoby mi na hlavu spadla houba a já ji chtěl setřást z hlavy a v té chvíli jakoby mým tělem projel elektrický proud. Tato moc podobná elektřině mnou otřásla a působí, že pláču. A víte, já předtím nikdy nebrečel, tak tvrdého srdce jsem byl. Proč se mi chce najednou plakat? Cítím se jako kriminálník.“

„Nikdy jsem tě neviděl plakat, proč teď pláčeš?“ „Protože se cítím jako zločinec, i když jsem nikdy nikoho ve svém životě ani neuhodil.“

„Proč se tak cítím, jako zločinec?“ Plakal jsem celé odpoledne, zatímco jsme pokračovali v práci. Večer nás zavolali na večeři a já znovu neměl chuť na jídlo. A i když na mě naléhali, nejedl jsem. Pohleděl jsem na Jana a říkám mu: „Mám podíl na smrti Ježíše Krista! Myslíš, že jsem zločinec?“ „Nejsi zločinec, Gavriale, neplač!“ řekl mi bratr.

Majitel řekl: „Nech to být, Gavriale, ty jsi přece Krista nezabil.“

Řekl jsem: „Vasile, znal jsem jednoho kazatele v Marce, jménem Talpos, byl to baptistický kazatel, který křtil lidi ve vesnici Marca. Byl jsem pozván do té církve a seděl jsem tam tehdy u dveří a jen nahlížel dovnitř a poslouchal, co kazatel říká a tehdy kázal, že když byl Pán Ježíš Kristus ukřižován, zbit a špatně s ním zacházeli, tak zvolal: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Než jsme přišli ke Kristu, tak jsme se všichni v Božích očích zachovali jako zločinci k Ježíši Kristu.“ Tehdy jsem řekl, že ten kazatel je buď blázen, nebo je hloupý, že mluví bláznovství a pak jsem si řekl, že tam nemůžu vydržet, protože kdyby ta jejich hudební skupina začala hrát, tak já bych začal tancovat, takže raději jsem odešel, než abych tam způsobil ostudu té skupině a kazateli. A znovu jsem řekl Janovi: „Co se týče Pána Ježíše, jsem zločinec! Až doteď jsem v Něho nevěřil, ale teď už věřím, že je Bůh a věčnost!“ Můj bratr odpověděl: „Myslím, že jsi nemocný a měl bys jít do nemocnice.“ „Ne,“ trval jsem na svém „nejsem nemocný.“

Řekl jsem: „Vasile, cítím, že chci být osvobozen. Nebudu dnes večer spát v domě, prosím, udělte mi místo v boudě nebo na dvorku. Chci spát venku, protože chci být svobodný. Jsem uvnitř v sobě jako ve vězení, necítím se svobodný.“ Cítil jsem takovou hlubokou žízeň uvnitř ve své duši. Kdokoliv se mi předtím snažil říct něco o Bohu, tak jsem mu řekl přímo do obličeje, že je buď hloupý, nebo blázen. „Bůh neexistuje! Ukaž mi to, jestli můžeš, ukaž mi Boha!“

Chválím dnes Boha ze srdce, protože toho dne 29. června jsem mohl vidět a slyšet.

„Dobře, Gavriale, udělám ti místo na slavníku, ale někdy jsou tam kolem hadi.“

Řekl jsem: „Ať si tam klidně lezou.“ Připravil mi místo na slavníku na dvorku a tam jsem také spolu se svým bratrem spal.

Můj bratr slyšel, jak celou noc pláču ze spaní. A ráno, když jsme vstali ze slamníku a šli jsme se umýt, majitel přišel a řekl mi: „Gavrile, jak se cítíš? Pojd' a napij se se mnou pálenky.“

Řekl jsem: „Já žádnou pálenku za nic na světě nechci, ani nepotřebuji nic jíst.“ Majitel odpověděl: „Pojd' a dej si kus masa... a když nechceš pálenku, tak ti přinesu víno.“ Řekl jsem: „Vasile, nenuť mne. Nepotřebuji ani víno ani pálenku, včera jsi jasně viděl, že jsem přestal kouřit. Nechci už kouřit ani pít. A dnes nechci ani jíst, neboť já nevím, co se zítra může stát.“

Pak jsme se umyli, osušili, připravili a řekl jsem Janovi „Pojd'me domů.“ Majitel nás ale žádal, abychom zůstali i přes neděli a pracovali. Řekl: „Gavrile, dnes můžeš klidně pracovat na mém domku. Já jsem komunista.“ Ale já řekl: „Můžeš mi zaplatit klidně tolik, kolik má cenu tvůj domek, ale já dnes pracovat nebudu. Já chci jít domů.“ Rozhodl jsem se, že o nedělích už pracovat nebudu. „Pokud chceš jít, tak běž... a pokud chce jít Jan, tak také může.“ Jan chtěl nejdříve zůstat, ale pak řekl: „Já jdu s tebou, nenechám tě samotného, protože něco by se ti mohlo stát.“ „Nic se mi nestane, nic mne nebolí. Jdu domů za jediným účelem a to je, abych četl Bibli. To je moje touha přečíst si Bibli, poznat pravdu a modlit se, aby mi bylo odpuštěno. Chci nalézt odpuštění, Jane. Pokud chceš jít se mnou, můžeš anebo můžeš zůstat tady.“ Můj bratr se mnou jel na kole. Přijeli jsme do naší vesnice.

Když jsme přijeli domů a moje manželka mne uviděla, byla v šoku a zeptala se mne: „Gavrile, co se stalo? Vypadáš tak bledě, jsi bílý jako stěna. Jako bys z hrobu vylezl.“ „Nevím, Floriko,“ odpověděl jsem manželce. „Nemám chuť na jídlo, včera jsem nejedl, nepil ani nekouřil.“ „To by bylo dobré, kdybys přestal pít a kouřit,“ řekla moje manželka. „Ale já zabila kačenu a udělám z ní jídlo pro tebe a tvého bratra.“ „Udělej, co chceš pro Jana, mého bratra... aby měl co jíst, ale já nechci.“

Jan mne prosil, abych mu pomohl spravít kolo a plánoval jsem, že až mu ho spravím, tak si budu hledět svého a půjdu do domu nahoru - nezůstanu dole v kuchyni - a tam budu číst Bibli, poznávat pravdu a modlit se, abych získal odpuštění. Ale můj bratr mne požádal, abych mu pomohl spravít jeho kolo. Když jsem mu s tím kolem pomohl, bylo to ráno kolem půl osmé, pocítil jsem najednou, jak z domu vychází horký vzduch, cítili jsme to, i když jsme byli ve stínu. Stál jsem před naším větším domem a poté co jsem to horko pocítil, i můj bratr začal cítit jako by měl obličej v plamenech. Bratr řekl, že asi něco doma hoří. Řekl jsem, že si nemyslím, že by něco hořelo, protože nevidím žádný kouř. Aby se bratr přesvědčil, tak vešel dovnitř, aby viděl, jestli něco hoří nebo ne. Hledal to horko, které jsme pocítili, jak z domu vychází toho rána, zatímco jsme byli v boudě před kuchyní a stáli tvářemi obráceni k našemu domu.

Odkud to může vycházet? Vždyť jsme cítili, jak nám hoří tváře tím žářem. Bratr mi řekl: „Možná, že to horko vychází z pekla. Je to proto, že jsi řekl, že odted' už věříš v peklo, nebe a v Boha. Ty jsi říkal, že ti, co věří, jsou blázni nebo jsou hloupí. Ted' věříš, že existuje ráj.“ Odpověděl jsem svému bratrovi: „Jane, ten elektrický pocit mě proměnil a způsobil, že ted' věřím. Existuje to,“ a dnes vím, že ten pocit elektřiny byl Duch svatý... Duch Boží. Přesvědčilo mne to a ted' chci přesvědčit celý svět, protože chci, aby se nikdo nedostal do pekla. Chci, aby každý, kdo žije, se dostal do nebe, kde je Ježíš Kristus a Bůh. Na to potřebujeme mít důvěru a víru tak dlouho, jak žijeme na této zemi.

Takže můj bratr vyběhl na ulici, aby viděl, jestli nehoří u sousedů. Za chvíli se vrátil a řekl: „Žádný dům nikde nehoří! Ale měl bys vidět svoji tvář, vypadáš, jako kdyby tě někdo natřel na bílo.“ Řekl jsem: „Jane, nevím, jak vypadám, ale cítím se tak ospalý, jak jsem se v životě necítil.“ Bratr se mne zeptal, jestli mě něco bolí a pobízel mne, abych šel na zdravotní středisko. Jak mohu jít na zdravotní středisko? Když tam půjdu, tak ta sestra se mne zeptá, co mne bolí a já jí odpovím, že nic, že se jen cítím trochu ospalý. Pokud půjdu na kliniku, řeknou mi, abych šel domů a prospal se.

Noc předtím jsem spal úplně normálně! Přišla manželka a řekla: „Pojď do domu a najez se, dovařila jsem jídlo.“ Řekl jsem Florice: „Nemám vůbec chuť na jídlo, i kdyby to bylo to nejlepší jídlo na světě, prosím, nachystej mi postel, protože jsem nějaký ospalý, cítím se jako bych umíral.“ „Jak můžeš umírat?“ zeptala se moje manželka... „Cítím se, jako kdybych již zemřel, a jsem tak ospalý, že téměř omdlévám.“ „Pokud tě něco bolí, tak jdi na zdravotní středisko,“ řekla manželka.

„Nepůjdu na středisko, nic mne nebolí.“ „Jak můžeš jít spát a umřít? Nechci, abys umřel,“ řekla manželka. „Běž a lehni si do postele, kde spává naše dcera a až se probudíš, tak se najíš a teď se nají Jan a děti. „Dobře, Floriko, udělej, jak chceš, ale teď si nachystám postel, kde spává naše malá a jdu spát.“ „pokud nechceš tak připrav i pro mne“

Tak jsem šel a lehl si na tu postel, kde spávala naše čtyřletá holčička. Ležel jsem na zádech s rukama na hrudi a s očima otevřenýma. A najednou jsem uviděl po levé straně přicházet muže, který měřil podle odhadu asi 7 metrů. Měl dlouhý bílý obličej jako sníh, černé vlasy jako ostnatý drát a červené oči a zuby. Byl oděn do oděvu, který vypadal, jako by z rozzhaveného železa planul žhoucím ohněm, vůbec to nevypadalo jako normální oblečení. S rukama za zády přišel k mé posteli a oslovil mne jménem: „Gavriile, víš, kdo já jsem?“ Odpověděl jsem „Nevím. Nikdy jsem neviděl někoho vysokého sedm metrů v celém svém životě.“ Křičel jsem na manželku: „Floriko, rychle přijď sem... nějaký muž přišel sem do pokoje.“ „Gavriile, víš, kdo já jsem?“ řekl mi ten muž. „Já jsem ďábel nebo také smrt. Jakkoliv to chceš nazvat. Já jsem ten, kdo vedl tvůj život až do dnešního dne. Přišel jsem si pro tebe.“ Manželka přišla do pokoje a řekla: „Ty blouzníš? Co to říkáš za nesmysly? Není tady nikdo jen já a ty a nikoho jiného nevidím. Jan je v druhém pokoji a děti také.“

Nespál jsem, byl jsem při vědomí a mluvil jsem se svojí manželkou. Seděl jsem na posteli. Když moje manželka přišla do pokoje a sedla si vedle mne na postel, ďábel v tu chvíli přešel k mým nohám a odtud mne sledoval a skřípal zuby. Řekl jsem: „ Podívejte se na toho muže, říká, že je ďábel a přišel si pro mne. Prosím, nedovolte mu, aby si mne vzal!“ Bratr donesl nůž a řekl: „Jen se neboj, jestli tady bude ďábel, tak mám tady ten velký nůž na chleba a zapíchnu ho a zlomím mu ty rohy, jen mi ukaž, kde je.“

Potom jsem řekl: „Podívej se, Jane, ďábel stojí u mých nohou, byl na jiném místě, ale když přišla manželka, postavil se mi u nohou. Podívej se, jakmile jsi přišel, tak se ďábel začal smát.“ Bratr tedy přešel k nohám a řekl, že hledá ďábla: „Dotýkám se teď vzduchu rukama, ale nic necítím, nic než vzduch, nic nevidím, ani neslyším, vidím jen tebe.“ Bratr se na mne podíval, jak ležím v posteli a zeptal se: „Gavriile, vidíš nás? Tvoje oči nejsou tak hnědé jak bývaly... jsou úplně bílé. Nepřevrátily se ti nahoru? Nebolí tě?“ „Nebolí mne, necítím žádnou

bolest,“ řekl jsem. „Jane, já jsem teď přesvědčený o tom, že zemřu, ten muž si pro mne přišel a já s ním musím jít, postarej se, prosím, o moji ženu a děti. Musím zemřít a nevím proč. Nikdy jsem se s nikým nepopral a nikomu neučinil špatně. Nikdy jsem nepomýšlel na to, že zemřu. Vždy jsem si myslel, že jsem velký a silný.“ Tak nevěřící, jak jsem byl, jsem plakal a přiznal jsem, že jsem vinen a že jsem hříšník. Uvědomil jsem si, že jsem hříšník na tomto světě, ale proč musím umřít právě teď? Tak mladý? Bratr mi řekl: „Neboj se, neumřeš.“ „Prosím, Jane, postarej se o moje děti, dva chlapce a holčičku, zůstanou sirotky.“ Promiňte mi, já nechci plakat, ale nemohu to uvnitř sebe zadržet, když si na to vzpomenu. Byly to hrozné chvíle. To nejtěžší je být oddělen od těch, které milujete a vědět, že se s nimi už nikdy nevidíte a musíte odejít pryč z tohoto světa, na nějaké neznámé místo. A to je to, co se stalo, opustil jsem tento svět. Viděl jsem stále, ale nikoliv těmato očima, slyšel jsem, ale nikoliv těmato ušima... stále jsem měl pocity. V tom okamžiku jsem prosil svoji manželku, aby mi odpustila: „Prosím, odpusť mi, i když jsem tě nikdy neuhodil, tak vím, že jsem tě naštvál svým chováním a vždy jsem ti nerozuměl, choval jsem se jako pán domu.“

Jsem šťastný, že toho dne Bůh proměnil můj život. Protože ani já ani žádná jiná osoba na tomto světě by to nedokázala.

ANO, cítil jsem, že jsem zemřel. Poté co jsem požádal manželku o odpuštění, začala křičet a naříkat: „Gavriile, jak můžeš zemřít a nechat mne tady se třemi dětmi, neumírej! Gavriile, vstaň a půjdeme na kliniku!.. neumírej!“ Říkám: „Nechci zemřít, ale tento muž, ďábel si pro mne přišel a prosím, odpusť mi. Přišel, aby si mne odnesl. Dovol, abych tě ještě políbil.“ Tak jsem svoji manželku políbil, a také svého bratra a děti.

Poté ďábel řekl: „Pojď za mnou, následuj mne!“ A když řekl, následuj mne, pocítil jsem moc, která mne vyzdvihla z postele bez toho, aby se mne někdo dotkl. Cítil jsem se vyzdvížen z postele a byl jsem vynesena do nějakého prostoru. Začal jsem vstupovat do temného světa, kde moje tělo bylo temné a studené. Moje tělo bylo jiné než toho ďábla. Jeho tělo bylo bílé, ale vlasy měl černé jako dráty, rudě žhnoucí kostým a zlý pohled. Vypadal velmi hrubě, velmi škaredě. Můj bratr řekl, abych mu ho ukázal, že do něj zapáchne nůž a zlomí mu rohy. Ale já už více neviděl ani svého bratra ani manželku ani děti, i když byli stále vedle mne. Všechny jsem je naposled políbil... když jsem políbil poslední osobu, svoji čtyřletou dcerku, slyšel jsem její hlas jakoby přicházet z dálky: „Tatínku, neumírej!“, nemohl jsem už ale nic říct. A když mi ďábel řekl: „A teď mne následuj!“ tak už jsem nikoho neslyšel... a byl jsem pryč.

Gavril s dětmi. Titulek: spousta práce, ale také hudba a radost

Nemohl jsem odporovat ani nic říkat, ani ano, ani ne... cítil jsem, jak mne nějaká moc zvedla z postele bez toho, aby se mne kdokoliv dotkl. Abyste pochopili, jak jsem se cítil, je to jako když jedete po cestě a vítr na vás fouká zezadu s takovou silou, že vás žene dopředu, aniž abyste chtěli a tak jsem tuto moc cítil, mocný vzduch, který mne nadzvedl.

Automaticky jsem uviděl temný svět, světlo tam bylo jako v noci, když svítí měsíc, ale o hodně slabší, a cítil jsem, jako kdyby mne někdo ponořil do nějaké studené nádoby. Měl jsem tmavé tělo a s tímto tmavým a velmi studeným tělem jsem šel za d'áblem, až jsme došli k začátku tunelu. Když jsem před tím tunelem stál, byl jsem vyděšen.

Když jsem šel dál spolu s d'áblem, viděl jsem, že teď jdeme normální chůzí. Najednou jsem uviděl, že jdu po cestě poseté ostrými kameny. A když jsem na ně šlapal, bál jsem se, aby se mi nezabořily do nohy a tak jsem se snažil šlapat mezi ně. V dálce jsem zahlédl obrovskou bránu, která svítila různými barvami. Zeptal jsem se: „Co je to tamhle?“ „To je brána do nebe,“ odpověděl d'ábel „tam ale ty nepůjdeš!“

Takže jsme se dostali před tunel... veliký dlouhý tunel, podle mého odhadu mohl být tak asi 100 metrů hluboký. A když jsme tam šli, tak jsem skrze ten tunel uviděl najednou svět ohně. A uvnitř tisíce lidských bytostí oděných do oblečení podobného rozžhavenému železu a se zdviženýma rukama volali zoufale o vodu. Vypadalo to, že ty plameny vycházely ze země. A tam dole byl asi metrový tunel, kterým přicházely tisíce a tisíce démonů. Kdo jsou to ti

démoni? Tito démoni jsou andělé satana. Všichni lidé tam se chtěli vyšplhat k otvoru toho tunelu a s pozdviženýma rukama volali o vodu a o pomoc. Okamžitě jsem chtěl pomoci a ten oheň uhasit, jelikož jsem si myslel, že by tam mohli být někteří moji příbuzní. A tak jsem se zeptal d'ábla: „Kde tady máš nějaký kbelík a vodu?“ Ďábel stál v jednom rohu pekla, ale já stál uprostřed toho tunelu.

Nevěřil jsem, že toto je místo pro mne, jelikož jsem nikdy nikomu nic neudělal ve svém životě, nikoho jsem nebouchl do hlavy, nikomu jsem nepodpálil dům... nevěřil jsem, že peklo je připravené pro mne.

Takže jsem požádal d'ábla, kde je tady kbelík a voda... že chci jít a hasit ten požár... chtěl jsem jim jít na pomoc a zachránit je, ale d'ábel na mne zakřičel hrozným hlasem: „Tady není žádný kbelík ani voda, nic jiného než oheň a věčné trápení, a protože tohle je to místo připravené pro tebe,...**BĚŽ TAM DOVNITŘ!**“ Když mi to řekl, tak jsem byl vystrašen a řekl jsem mu: „Ne, já tam nepůjdu, nepůjdu tam.“ A udělal jsem dva tři kroky nazpět. A pak jsem pozdvihl své oči k nebi a začal jsem se modlit a volat celou svojí duší k Bohu. Poprvé ve svém životě. Začal jsem se modlit k Bohu a řekl jsem: „Pokud, Bože, skutečně existuješ, tak mi, prosím, odpusť a zachraň mne od těch hrozných pekelných plamenů. A pokud mi dáš život zpět, tak já řeknu každému, že existuješ a budu konat Tvoji vůli.“ (Jonáš 2:2 „Tedy se Jonáš modlil k Hospodinu, svému Bohu, z břicha té ryby 3 a řekl: Volal jsem ze svého soužení k Hospodinu, a odpověděl mi, **z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc, a uslyšel jsi můj hlas.** 4 Uvrhl jsi mě do hlubiny, doprostřed moří, obklopil mě proud, převalily se přese mne všechny tvé příboje a tvé vlny.“ CSP) „**Z LŮNA PEKLA JSEM VOLAL O POMOC**“ Jonáš 2:3 King James Version (KJV) a jiné.

Najednou se tam objevila okamžitě mezi mnou a d'áblem ruka, která byla oděna do bílého zářivého světla jasnějšího než slunce v poledne... a ukazovala na mne. A já jsem přesvědčen, že to byla ruka Ježíše Krista, protože jenom On může dát příkaz d'áblu. A hlas řekl d'áblu: „Copak nevidíš, že on má víru jako hořčičné semínko? Ty s ním nemáš co dočinění, nech ho být. Andělé, vezměte ho a odneste do nebe!“

Ta ruka zmizela a vedle mne se objevili dva andělé a zářili více než slunce. Byli vysocí asi tak po mé rameno. Jeden mne uchopil za levou a druhý za pravou ruku. Ten po mé pravé straně mi řekl: „Protože jsi nechtěl ničemu věřit, Bůh se dnes rozhodl zjevit ti to, co jsi nikdy neviděl ani neslyšel. Teď pojď a neboj se. Zanecháš tohle temné a studené tělo.“ Poté velká radost do mne vešla a zdálo se, jako bych rostl a rostl a to nové tělo se rozvíjelo. Bylo průzračné a zářilo mnoha barvami. V tomto novém těle jsem se cítil tak šťastně a pokojně, že jsem nechtěl ani pohlédnout na to své staré škaredé tělo.

Otočil jsem se před tím tunelem, udělal jsem dva kroky a měl jsem pocit, jako by mne někdo spouštěl dolů do hrobu. Pořád jsem byl spouštěn dolů a dolů. Najednou jsem viděl svoje tělo v hrobě ležet na zádech. Kolem hrobu byli moji přátelé, s kterými jsem si kdysi užíval legrace. Měl jsem rád radovánky, rád jsem tancoval a říkal jsem vždy, že mám jen jeden život a ten si chci užít. To je ten život tady na zemi a žádný jiný život, o kterém někteří hovoří, neexistuje. Teď už to ale neříkám, teď mluvím tak, jak mne Duch svatý inspiruje, a čtu Bibli. Všechny

povzbuzuji v tom, aby si četli svoji Bibli a byli věrní svému Bohu a poznali pravdu a já chci žít v této pravdě až do konce svých dnů jako věrný služebník Boží.

Moji drazí, v tom okamžiku, kdy jsem viděl sám sebe tam v hrobě, chtěl jsem říct všem svým přátelům kolem toho hrobu, aby se nesmáli, protože i oni se sem dostanou. Ale nic jsem nemohl říct, jen jsem si to mohl myslet ve své mysli. Ve své mysli jsem Bohu řekl: „Protože jsem tě, Pane, poznal a Ty jsi mne spasil z toho hrozného plamene pekla, prosím nedopust', aby mne moji přátelé dali do hrobu. Já jsem přece naživu, zachraň mne i z tohoto hrobu.“ Pak jsem měl takový pocit, jakoby moje tělo uvnitř bylo plné vláken, nitek, a někdo ze mne tyto nitky tahal ven, z mých prstů na ruku i na nohou, a najednou jsem cítil moc, jak prochází mými ústy a viděl jsem sám sebe stát nad hrobem. Měl jsem průhledné tělo jako sklo a bylo barevné, a to studené tělo zůstalo v hrobě. To bylo moje tělo. Díval jsem se a podívoval se tomu, jaký druh těla tohle je, jelikož tohle barevné již nebylo tak studené jako to druhé a tohle barevné tělo jsem měl na sobě, na svém těle a mělo všechny barvy na sobě: červenou, žlutou, zelenou... (2 Korintským 5:1-2: *„Víme totiž, že bude-li stan našeho pozemského přebývání zbořen, máme přibýtek od Boha: ne lidskou rukou postavený, ale věčný dům v nebesích. Neboť v tomto stanu vzdycháme a toužíme si obléci ještě i náš přibýtek, který pochází z nebe.“* KMS)

Uviděl jsem najednou velikou bránu a všechny ty barvy, které jsem měl na svém těle, byly i na té velké bráně. Ta brána byla plná všemožných barev. Anděl řekl, že tohle se děje s každým, kdo umírá. Naše tělo se rozkládá v hrobě, ale duch přijímá takové tělo, jako máme zde my, nebo tělo jaké mají v pekle, démonické tělo (2 Kor. 5:1) To je to, co mi ti andělé řekli.

„A ty jsi přijal tělo hosta, kvůli své malé víře. Neboj se, musíš vidět kousek nebe.“ Pohleděl jsem na tu obrovskou bránu, která se uprostřed otevřela. Když jsem se k ní dostal, povzbuzovali mne, abych vstoupil dovnitř, tahali mě za ruku, abych šel. Já jsem se bál, „jak tam mohu vejít do takové nádhery, do toho velkého jasu, do té krásy, kterou vidím? Já to viděl skrze tu bránu. Jak tam mohu vejít? Nejsm hoděn.“ Andělé mne tahali za ruku a řekli: „Pojď a neboj se.“ Viděli a věděli, že se bojím. „Pojď a neboj se,“ řekli mi. A když jsem vkročil dovnitř, tak to nebylo, jako když vkročíte do svého domu, zdálo se jako bych vkročil do vzduchu, jako bych se vznášel nebo létal. Necítil jsem ani ten materiál pod nohama. Ale taková radost, jaká do mne vstoupila, se nedá popsat lidskými slovy. Nebe je takové, jak se o něm píše v Bibli 1 Korintským 2:9 *„Ale jak je napsáno: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují.‘*

Takže jsem vstoupil do toho obrovského světla, do té ohromné nádhery. A teď jsem byl zvědav uvidět, zvědav uslyšet co je to tam uvnitř v nebi Božím. Viděl jsem pouze malou část nebe.. neviděl jsem celé to Boží nebe. Až přijmu to tělo podle dědictví v Kristu a půjdu tam, tak potom uvidím to nebe celé, až budu dědicem... teď jsem tam byl jako host.

Díval jsem se doprava a doleva a všude jsem viděl jen parky plné květin a stromů. Myslím, že tady z těch květin nemáme ani třetinu. Mezi květinami jsem viděl stromy 3 metry na šířku a více jak 100 metrů vysoké. Každý strom byl pokrytý všemi možnými různými květinami stejně jako ty parky. Květiny ty stromy pokrývaly od spodu až navrch.

Andělé se mne zeptali: „Víš, co tyto stromy představují?“ Odpověděl jsem, že nevím. Mluvil jsem s nimi rumunsky. Někteří lidé se mne zeptali, jestli jsem s tím andělem mluvil rumunsky nebo maďarsky. Víím, že jsem mluvil rumunsky. I v mém příbytku v nebi jsem hovořil rumunsky.

Mezitím mi na operačním stole doktor Puscas dal injekci a snažil se mne probrat zpět k životu. Rodina mne totiž zavezla k doktorovi.

Zpět do nebe. Ten anděl mi řekl: „Víš, co tyto stromy představují?“ A já řekl, že nevím. Ten anděl (posel) řekl: „Podle toho, jak jsme přijali dary na zemi, stejně tak tyto stromy věčnosti rostly zde. Byli jsme lidé jako ty. Také jsme přijali dary a všichni lidé na světě přijímají dary, aby s nimi sloužili Bohu anebo tomu zlému.“

Lidé se mne ptají: „A jak lidé slouží tomu zlému?“ – říkám – skrze klení a nadávky, to jsou ve skutečnosti modlitby ďábla. Modlím se, aby všichni, kteří tohle poslouchají, se zdržovali od klení a nadávek. Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buďto je s Bohem nebo s ďáblem.

Ten anděl poté řekl: „Pojď, vstoupíme do paláce nebe.“ Když jsem pohleděl nahoru, neviděl jsem modrou oblohu jako tady, všude jsem viděl slunce. Ale i když tato zář byla všude, mohl jsem vidět jasně, protože jsem se nedíval svými fyzickými očima. Zde na zemi pokud se podívám na žárovku nebo na slunce, začnou mi slzet oči a pak nemohu déle hledět. Ale tam v nebi jsem všechno viděl jasně, nedokážu to vysvětlit lidskými slovy, jak nádherně tam je. Chtěl bych vám popsat tu nádheru, tu slávu, která tam je. Neustále jsem byl v údivu nad tím, jak všechno září, jak je vše jasné, ale tady na zemi se sotva můžete podívat přímo do slunce. Tam v nebi jsem mohl jasně vidět. Tam se chci dostat. Víím, že jsem se narodil tady na zemi, ale ve skutečnosti pocházím z nebe a nikoliv ze země. Chvála Bohu za vše, co dělá na tomto světě a za všechny lidi na tomto světě.

V tom okamžiku jsem mohl dohlédnout hodně daleko a přesto stále vidět tak jasně a pořád to pokračovalo. Tady když se zahledíte, tak tam za tím horizontem je konec, ale tam v nebi může být vše viděno a je to tak nádherné. Když jsem hleděl do dálky, viděl jsem tu čistotu a čistou atmosféru a zdálo se, že ta atmosféra je plná barev a ty barvy v atmosféře se pohybovaly. Takto jsem mohl vidět. Všechny ty barvy v atmosféře byly jasné. Já jsem hleděl až tam, kde tady už by byl dávno konec horizontu, ale tam nebyl konec horizontu, jako tady na Zemi, kde se zdá, že po několika kilometrech to končí. Tam to bylo tak jasné a stále to pokračovalo. A když jsem se zahleděl hluboko dolů, viděl jsem tam parky a tři cesty. Ta uprostřed byla bílá a ostatní dvě žluté. Není to cesta jako tady, kde můžete vidět, že to je vyrobeno z určitého materiálu, tam ale nevidíte konec ani vpravo ani vlevo. Tady kamkoliv se podíváte, tak vidíte konec, ale tam nikoliv, tam to pokračuje. Jak už jsem řekl, všechny ty barvy mě tak nadchly, že jsem řekl: „Ach, jak dobře zde je. Ach, jak nádherně je zde. Nechci odsud nikdy odejít.“ Víím, že jsem se narodil a byl vychován na tomto světě, ale cítím se zde mnohdy jako cizinec.

Komunikoval jsem s těmito anděly rumunsky, oni mi dávali otázky a já se jich také ptal na různé věci. Zeptali se mne, jestli víím, co ty stromy představují. „Když jsme byli na zemi jako

ty, museli jsme se spoléhat na ty dary, které jsme dostali. Jak jsme je používali pro slávu Boží, přesně tak i tento strom života rostl a rozvíjel se. Každý tady máme svůj strom. Všichni jsme přijali nějaké talenty/dary...“ jak už jsem řekl, „a podle toho, jak jsme je používali, tak tento strom zde rostl.“

Poté ti andělé řekli: „Teď vstoupíme do paláce nebe.“ Připadalo mi, že to je z venku i zevnitř plné květin. Neviděl jsem tam cihly ve zdi tak jako tady na zemi a když jsem vešel do vstupní haly toho paláce, po levé straně byla barevná okna podobná dveřím při vstupu. Po pravé straně bylo mnoho jednoduchých bílých dveří. Byl jsem zvědav, co je za těmi dveřmi. Ta brána a okna byla barevná a já se zeptal: „Co je za těmi bílými dveřmi?“ „Tady jsou zaznamenány všechny tvé zlé skutky.“ Začal jsem se bát. Neřekl jsem nic těm andělům, neptal jsem se jich na to, jen ve své mysli jsem řekl: „Jistě mne sem přivedli, aby se podívali na mé špatné skutky, a pak budu muset přiznat, že jsem nehodný, abych byl na tak krásném a majestátném místě... a pošlou mne do pekla.“ Ale ti andělé znali moje myšlení a řekli mi: „Není to tak, jak si myslíš.“

Mluvil jsem s nimi, když jsem se jich zeptal – a co je za těmi dveřmi? Když si lidé nahrávají určité věci, o co více Bůh nahrává naše skutky! Myslel jsem si, že určitě mne pošlou do pekla. Ti andělé ale znali mé myšlenky, stejně jako Bůh a Ježíš. Řekli mi: „Tady jsou všechny tvé zlé skutky zaznamenány. Tamhle za těmi dveřmi je připraveno místo pro tebe a všechny tvé příbuzné.“

Jaké příbuzné? Ty, co proklínají Boha a Jeho jméno? Kdo jsou moji příbuzní? Odpověď zazněla: „Všichni ti, kteří konají vůli Otce.“ To štěstí, jaké jsem cítil, se nedá popsat.

V tom momentě se ty dveře otevřely uprostřed a já vstoupil na své místo. To je to, co mi bylo řečeno, u těch dveří před tebou je místo připravené pro tebe a tvé příbuzné.

Andělé mne vzali, abych mohl navštívit svůj příbytek. Když jsem tam vešel, uviděl jsem dvě postele, stůl s nádobou a v ní malý stromek. Ten stromek byl asi 30-40 centimetrů vysoký. Ten anděl mi řekl, to tady reprezentuje, jak moc se tvoje dobré skutky rozvinuly. Já byl šťastný i za ten malý stromek. Mnohokrát jsem řekl, že i když mám jen ten nejmenší stromek, je důležité se do nebe dostat. V jednom okamžiku jsem spatřil, že můj otec je na levé straně postele a moje matka po pravé straně. Rád bych s otcem mluvil, ale anděl mi řekl: „Nech ho odpočívat.“ A poté jsem pohleděl na svoji matku a zeptal jsem se jí: „Co tady děláš?“ Ona mne políbila a objala a odpověděla: „I já jsem přišla, abych tě dnes viděla, jak se znovuzrodíš.“ Říkala mi, jak dlouho čekala na to, až se znovuzrodím. Ona se za mne modlila, aby mne Bůh přesvědčil, abych se stal věřícím. V té chvíli jsem se viděl jako malé dítě, které ona držela v náručí.

Řekl jsem jí: „Já vím, jak se chodí, nech mě chodit,“ a matka mi odpověděla: „Nechám tě chodit, ale dávej pozor, abys neupadl!“ A teď jak nepadnout? To znamená neupadnout do nevěry. To je to, co mi moje matka chtěla říct. Andělé mi řekli to stejné u nebeské brány, když jsem z nebe odcházel.

Tehdy mne moje matka pustila z klína, a políbila mne. Moje matka byla znovuzrozená dříve než já a samozřejmě toužila mne vidět také znovuzrozeného. Protože pokud se někdo znovuzrodí, tak nemůže vejít do království Božího. Každý potřebuje být znovuzrozen skrze Ducha svatého, být novým pro Boha, jelikož předtím, než je někdo znovuzrozen, tak každý žije pro toho zlého. Bůh chce, aby se lidé znovuzrodili, aby přijali křest, činili pokání a obrátili se k Bohu. Podobně jako já jsem přišel ZPĚT k Bohu a teď chválím Boha a ne toho zlého, modlím se k Bohu.

Takže moji drazí... v té chvíli jsem uviděl, že moje matka a otec z toho mého místa zmizeli. A já pozoroval, jak najednou rostu a rostu znovu do té postavy, znovu do toho barevného těla, ve kterém jsem tam byl jako host, připadalo mi, že měřím tři metry... odhadem. Takže jsem

Gavril Barnutiu červen 2009

viděl, jak najednou z té místnosti zmizeli a tak jsem se zeptal toho anděla, kde je moje matka a otec. A ten anděl mi odpověděl: „Tvůj otec zpívá s anděly v pěveckém sboru a tvoje matka se vrátila tam, odkud přišla.“ Moje matka je tady, na tomto světě, a žije, ale můj otec zemřel ve válce. Můj otec byl mrtvý, ale já ho tam viděl živého... v nebi. „Tvůj otec zpívá s anděly v pěveckém sboru, pojď a uvidíš.“

Řekl jsem andělům: „Běžte, andělé, a řekněte mojí manželce, aby neplakala.“ Nevěděl jsem, jestli moje

manželka opravdu pláče nebo co dělá. Řekl jsem to v tom okamžiku, kdy jsem řekl: „Ach, jak dobré je to zde. Ach, jak nádherné je to zde. Odsud nikdy nechci odejít.“ Andělé řekli: „Budeš se muset vrátit zpět na Zem. Protože to je vůle Boží kvůli tvé rodině a kvůli mnoha duším, které hledají spasení.“ Takže bylo potřeba, abych se vrátil zpět na Zem. Chvála bud Bohu za tuto věc. Teď jsem řekl andělům rumunsky: „Běžte a řekněte mojí manželce, aby neplakala, a mojí rodině a přátelům a bratrům, aby přišli sem a podívali se, na jak nádherné místo jste mne přinesli.“

A v tu stejnou dobu bylo moje tělo na operačním stole v Simleul Silvanienei u doktora Puscace, kam ho přivezl můj bratr. Před tím tam byli čtyři doktoři kromě Puscace, který mne prohlásil za mrtvého a nějaké zdravotní sestry.

Doktoři řekli, že to byla klinická smrt. Já ale nevím, jaký druh smrti to byl. Já pouze vím, že mne klidně mohli rozřezat na kusy a nic jsem necítil v tomto těle. Nic jsem v tomto těle neviděl, nic neslyšel a nic necítil.

Když můj bratr přinesl moje tělo do nemocnice, doktoři mne prohlásili za mrtvého. Moje manželka plakala: „Gavriole, zanechal jsi mne zde s dětmi, co si teď počnu?“ Manželka i můj bratr mi padli na hrud' a začali plakat. V tom momentě se moje ústa otevřela a moje manželka

uslyšela ta stejná slova, která jsem řekl andělům,... aby šli a utěšili moji rodinu. Moje ústa hovořila maďarsky na operačním stole poté, co mne prohlásili za mrtvého. V nebi jsem mluvil rumunsky, a proč moje ústa pak mluvila maďarsky, to nevím. Jakmile doktoři uviděli, že se mi hýbou ústa, začali opět s elektrošoky, ale nebylo to k ničemu.

Doktor se zeptal mojí manželky: „Nevíte, co váš manžel říká?“ Moje manželka neumí maďarsky, ani moje děti, ale můj bratr umí maďarsky. Můj bratr rozuměl, co jsem řekl. „Říká, abychom za ním přišli a podívali se na to nádherné místo, kde se nachází.“

Doktor Puscas řekl mojí manželce: „Neplačte, nebuďte smutná, my ho přivedeme zpět k životu.“ Poté mi do pusy vložili roubík a nalili do mne nějakou tekutinu, nevím, co to bylo, aby mne přivedli zpět k životu. Veškeré přístroje, které doktoři měli, jim ukazovaly, že nemám puls na srdci ani na ruce. Takže se vši jejich pomocí a injekcemi, místo aby mne přivedli zpět k životu, tak moje tělo přestalo fungovat úplně, ztuhlo, zfialovělo a vychladlo.

Potom mne svlékli z mého oblečení a oblékli mne do špinavého roucha, ve kterém byla nějaká mrtvola z minulého dne, na které dělali pitvu. Vzali mne pryč z toho operačního stolu, dali na postel a poté převezli do márnice.

Doktoři pouze slyšeli, že něco říkám na tom operačním stole. Zeptal jsem se svojí manželky, jestli mi rozuměla, ale řekla mi, že nerozuměla, co říkám. Pouze rozuměla tomu, že říkám, že chci, aby všichni moji známí přišli a podívali se, na jak nádherném místě to jsem. Pouze tomu moje manželka rozuměla, jinak nic. Já mluvím maďarsky od dětství, a proč tohle Bůh dopustil, abych mluvil maďarsky a ne rumunsky, to nevím, jelikož jsem mluvil s anděly rumunsky. Já nevím, proč to takhle bylo, Bůh to ví... ale raduji se a chválím Boha za vše, co On učinil... a za vše, co On učiní.

V devět hodin ráno na mně doktoři chtěli provést pitvu, ale moje manželka odmítla ty papíry podepsat. Neustále se modlila a říkala: „Pokud je mrtvý, tak jak je možné, že mu z očí tečou slzy?“ Sám doktor později přiznal, že něco podobného v životě neviděl.

Takže ti andělé mi řekli: „Pojď a podívej se, jak andělé zpívají v pěveckém sboru.“ Vyšel jsem do haly a okno po pravé straně se otevřelo a asi tak 50-60 metrů ode mne jsem viděl veliký kopec pokrytý zářící zelenou trávou, který byl plný andělů. A před nimi jsem viděl stát jednoho vyššího anděla, asi o metr vyššího a já se zeptal těch andělů, kdo to je. A oni mi řekli: „To je Ježíš Kristus, který zemřel za tebe a hříšníky na celém světě.“

Řekl jsem, že Ho poznávám, neboť jsem Ho viděl ve snu několik roků předtím, v tom snu mne požádal, abych se znovuzrodil a pomohl mu připravit stůl pro spasený Boží lid. Ale tehdy před těmi lety jsem mu odpověděl, že radši zemřu, než abych se znovuzrodil. A v tom snu jsem od něho odešel.

A teď tam stál Ježíš Kristus, který zemřel mne, za tebe a za všechny hříšníky na celém světě. A já teď slyšel, jak andělé v tom pěveckém sboru zpívají. Ti andělé po levé straně měli všechny možné hudební nástroje, housle, harmoniky a mnoho nástrojů, které tady na zemi ani neexistují. Všichni si vzali ty nástroje do rukou, ale ti, co byli po Ježíšově pravici, žádné

hudební nástroje v ruce neměli, oni zpívali ústy. Ale ti s hudebními nástroji i ta druhá polovička zpívali všichni tu stejnou píseň, a tu píseň jsem předtím neznal.

„Jednou tam bude jednota, a nebude to dlouho trvat, než přijde.

A bude tam pouze radost, a nebude to dlouho trvat, než přijde.“

Proč takto zpívali? To proto, že už nezbývá moc času. Když dozpívali tu píseň, pohleděl jsem, abych se podíval, který z nich je můj otec a jestli uvidím moji sestru, která zemřela, když jí bylo sedmnáct. Nemohl jsem je poznat. Všichni vypadali stejně, stejně vysocí... byli silní, stejně vypadali a všichni se podobali Pánu Ježíši Kristu. Jejich obličej a ruce měly trochu nažloutlou barvu a vycházela z nich velice silná zář, neměli bílou tvář, jako měl ďábel. Ďábel měl bílou tvář, ale jeho tvář nezářila jako těmto. Andělé a Pán Ježíš měli trochu nažloutlou barvu, ale jejich obličej zářil a byl nádherný. (pozn: Matouš 17:2 Všimněte si, že předtím bez problému svého otce v příbytku poznal a teď nikoliv. Důvod je jednoduchý. Bible nám v Nebi slibuje podobné schopnosti jako měl Pán Ježíš: „**A byl před nimi proměněn. Jeho tvář zazářila jako slunce** a jeho šaty zbělely jako světlo.“ NEBESKÁ TĚLA MAJÍ PODOBNOU SCHOPNOST JAKO KRISTUS MOHOU SE NARÁZ PROMĚNIT: 1 Janův 3:2 „...budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.)

Andělé a Pán Ježíš byli trochu nažloutlí a ne bílí, a jejich oblečení bylo bílé. Zatímco ďáblově bylo rudé, jakoby plamenné, oblečení Pána Ježíše a andělů bylo dokonale bílé, měli bílé vlasy, a ta barva vlasů splývala s barvou oblečení. Neviděl jsem křídla, mnoho lidí se mne na tohle ptalo. Moje matka měla sen s anděly, kteří měli křídla, já jsem ta křídla ale neviděl, i když jsem ty anděly viděl i zezadu, ale neměli křídla. Viděl jsem na nich bílý oděv od spodu až nahoru, bílé vlasy a trochu nažloutlou barvu kůže, velmi nádhernou, která zářila velmi silně. Každý byl unikátní, ale nemohl jsem to rozeznat, jen jsem viděl, že jejich postava je dokonale zaoblena.

Všichni byli stejní, ani jeden nebyl odlišný. Takže jsem se díval, který z nich je můj otec, ale nepoznal jsem ho, ani otce ani sestru, protože všichni byli stejní. Byli naprosto jednotní. Nebyli tam ani ženy ani muži, ani děti, všichni byli stejní.

Nicméně když skončili se zpěvem, ti dva andělé po mém boku řekli: „Rozluč se s anděly a pojd' se podívat na své skutky.“ A znovu jsem dostal strach. „Teď určitě budu muset přiznat, že nejsem hoden, abych na toto místo přišel, a pošlou mne do pekla.“ „Neboj se,“ řekli mi a začali mne zdvihát za ruce, „neboj se, pojd' a pohleď na své skutky.“

Všechny ty bílé dveře teď byly otevřené. Nevím proč, ale musel jsem se dívat, co jsem dělal od svých 16 let až po svých 34 a půl roku, musel jsem vidět všechny svoje špatné skutky, které jsem vykonal.

To je to, co Bible říká, že vše, co jsi kdy udělal, to vše uvidíš, a také vše, co jsi kdy řekl, to také uslyšíš. Kdy? Při soudném dni. A to také platí, když tvoje duše opustí tuto zemi a kdyby to tak nebylo, pak by Ježíš nikdy neřikal ten jasný příběh o Lazarovi a boháči. (Poznámka překladatele: Židům 9:27 „A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom *bude* soud“)

Nechci odbočit příliš od tématu a chci se vrátit ke svědectví.

Přistupoval jsem před ty jednotlivé dveře. A tam jsem musel vidět své tělo ve věku 16 let v Petrosani. Poté co jsem dokončil školu v Lupeni, byl jsem přiřazen do Petrosani. Tehdy jsme tam slavili narozeniny inženýra a on nás pozval do restaurace. A viděl jsem se, jak jsme tam spolu s našimi Rumuny zpívali folkové písně u jednoho stolu, a u druhého stolu zpívali Maďaři a zpívali maďarsky a chtěli, abychom my nezpívali rumunsky a tak začala bitka. Ale já jsem namísto toho šel ven a utekl jsem. A celý svůj život, tak jak šel, jsem viděl, až do chvíle, kdy mne prohlásili za mrtvého... přesně jsem viděl, co se stalo. Přesně jsem viděl, jak jsem byl v Timisoara v restauraci, v kampusu, na kulečnicku, na svatbě a na dalších místech, přesně jak jsem gestikuloval a své tělo jsem tam viděl před každými dveřmi. Viděl jsem, jaký jsem opravdu byl, jak jsem hřešil.

A když jsem prošel před každými dveřmi, andělé mi řekli: „Teď půjdeme a budeme stát před Bohem.“ Nevím, jestli si dovedete představit, jak vystrašený jsem byl. Poté co jsem viděl všechny ty zlé skutky, mohu mít já vůbec ještě nějakou odvahu jít a postavit se před Boha? Tak jsem řekl andělům: „Jak já mohu jít a postavit se před Boha?“ Nahlas jsem se rozplakal. Ti andělé mne začali povzbuzovat a říkat: „Neboj se, Bůh ti odpustí pro tvoji malou víru, pojď, neboj se.“ A když jsem opustil tu halu v paláci, uviděl jsem dvě zdi... které neměly konce, byl to jako tunel bez konce. Nebyl vůbec takový jako ten tunel v pekle, kde jsem viděl tunel 100 metrů hluboký a ten svět pekla a plameny, které šlehaly až k obloze a lidé ke mně vztahovali ruce a volali o vodu a o pomoc.

Teď jsem uviděl, že tento tunel je bez konce, a z něho vychází oblak. A asi 10-15 metrů přede mnou se ten oblak otevřel a viděl jsem lidskou postavu přesně tak, jak vidím tady tebe přede mnou. Tak jsem viděl Boha. Andělé mi řekli: „Tohle je Bůh.“

(Pozn: Pro více info. Viz. Dodatek, ke konci svědectví: 2 Paralipomenon 18:18 Míkajáš dále řekl: Slyšte Hospodinovo slovo: **Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu** a celý nebeský zástup stál po jeho pravici a levici. Izajáš 6:1 V roce, kdy zemřel král Uzijáš, jsem viděl Panovníka sedícího na trůnu vysokém a vyvýšeném a lem jeho roucha naplňoval chrám. Exodus 24:9 Nato vystoupil Mojžíš i Áron, Nádab i Abihú a sedmdesát ze starších Izraele **10 a viděli Boha Izraele** a pod jeho nohama cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe.)

Ten rozdíl byl v tom, že měřil asi 20 metrů na výšku a 5-6 metrů na šířku, bylo to takové tělo, jaké jsem nikdy v životě neviděl. A myslel jsem si, že na mne začne křičet: „Tohle místo není pro tebe, tvoje místo je v pekle, jdi mi z očí!“ Ale On na mne nekřičel. Ani nepozdvihl svůj hlas. Byl tak jemný a ti andělé také tak klidně mluvili, mohl bych je poslouchat po celý život a stále by mi to bylo málo.

Bůh řekl: „Pojď, neboj se, měl jsi tolik hříchů jako je písku na mořském pobřeží. Ale teď skrze krev mého milovaného Syna Ježíše jsou všechny tvé hříchy vymazány. Já ti odpouštím.“ Měl jsem takovou radost, že jsem se chystal něco říct. Ale bál jsem se, abych neřekl něco, pro co by na mne musel zakřičet.

„Neboj se,“ řekl „rozhodl jsem se, že půjdeš zpět na svět kvůli tvé rodině a ostatním, kteří hledají spasení. Běž a řekni všem, ke kterým budeš mít příležitost mluvit, co jsi viděl a slyšel. Mimo to, řekni jim, že brzy bude Milost od nich vzata a svět přijde ke svému konci. Běž, neboj se, můj Duch bude s tebou vždy.“ Pak jsem pocítil otřes a závan obcerstvujícího větru a uviděl jsem se v tomto těle. Opustil jsem tvář Boží. A jak jsem odcházel od té brány, tak se cesta za mnou zavírala jako svítek. A já se zeptal andělů: „Proč se ta cesta zavírá jako svítek?“ Anděl mi řekl, že tato cesta se otevírá pouze pro mne jako návštěvníka nebe. Pak jsme opustili bránu nebe, a když jsem odcházel, všechno mi najednou připadalo tak temné. Pohleděl jsem a myslel jsem si, že vidím měsíc, ale anděl mi řekl, že to není měsíc, ale slunce. Najednou jsem se uviděl stát na veliké hoře. Z této hory jsem viděl mnoho měst a vesnic.

Viděl jsem dvě cirkve, jak se přibližují, jedna z vesnice mé manželky Marca (Ramnicu Sarat), a jedna z vesnice Ipu, v oblasti Salaj, kde Maďaři zavraždili 70 rumunských rodin v jednu jedinou noc. Tehdy jsem ty Maďary nedokázal snést. Strašně jsem je nenáviděl. A teď jsem k nim šel a řekl jsem jim: „Nenáviděl jsem vás, ale teď vás miluji.“ A já vím, že teď potřebuji milovat všechny lidi nezávisle na tom, jak moc jsou hříšní, bez diskriminace náboženství nebo národnosti. Potřebujeme je všechny milovat, stejně jako věřící. Nesmíme dělat žádné rozdíly. Tehdy jsem diskriminoval a říkal jsem to každému, že všechny Maďary a křesťany z Rumunska bych postřílel, kdybych měl tu moc jako komunista. Ale nikomu jsem nikdy nedal ani pohlevek. Měl jsem tehdy tu nenávist ve svém srdci, ale teď to zmizelo pryč. Chvála Bohu za tuto skutečnost.

Takže tyto dvě cirkve se přibližovaly, v jedné mi zpívali rumunsky a ve druhé maďarsky. Zpívali tu píseň „s radostí budou sklízet ti, kteří zasévají své símě v slzách. A básník k tomu přidává „pouze pokud je to símě od Boha.“ Já tu píseň neznal. Anděl po mé pravé straně řekl: „Tvoji bratři tě vítají a je třeba, abys užíval Boží Slova a chválil Boha s nimi.“ A okamžitě ten druhý anděl po mé levé straně dodal: „I těmto je potřeba říct o tvém pokání.“ A já jsem se tomu podívoval: „Proč? Vždyť jsou to křesťané!“ Andělé řekli: „Křesťané potřebují konat pokání znovu a znovu.“ Protože Bible říká jasně že... mnoho je povolanych, ale málo vyvolených.

Ať je Bůh všechny vyvolí a vykoupí, to je mé přání, a ti, kteří jsou naživu, chtějí se dostat do nebe a proto se za ně modlím a svědčím jim o Bohu. Jak jsem řekl, Boží spasení jsem přijal jako dar a jako dar Boží svědčím o Bohu. Bůh buď vždy chválen jako dar. Jak už jsem řekl, nechci plakat, když svědčím, ale nejde to zastavit a když nepláču a snažím se to zastavit, tak cítím, že moje srdce pláče a neudržel bych to v sobě. Když pláču, cítím se uvolněn a kéž Bůh nám všem pomůže, abychom byli upřímní, čistí a svatí.

A potom ti andělé, kteří byli vedle mne, řekli ta stejná slova, jaká řekla moje matka: „A odted' buď opatrný, abys neupadl. S Bohem!“ a odešli do nebe. A v té chvíli jsem se probral v márnici. Věřím, že je uvidím znovu, až Bůh bude chtít.

Takže ti andělé odešli do nebe, a já jsem se probral v márnici. Přišel jsem tam k sobě.

Moje manželka již byla na cestě domů. Ale když šli po ulici ve městě, zeptala se znovu: „Jane, jestliže je mrtvý, jak je možné, že mu tečou slzy z očí?“ Pak mému bratrovi řekla, jak se spolu

s mojí matkou rozhodly postit a modlit se za mne, aby Bůh proměnil můj život, a aby nebral moji duši, dokud se nestanu křesťanem.

Najednou moje manželka řekla: „Jane, já nejdu domů! Jdu zpět do nemocnice.“ Můj bratr se jí snažil přesvědčit, že jsem mrtvý a že v 9 hodin večer doktoři naplánovali pitvu, ale zbytečně. Takže moje manželka se vrátila k márnici a tam mne našla stát za bránou.

Zdržela se ve městě kvůli nákupům a přípravám na pohřeb. A ve chvíli kdy se vracela, procházela kolem dveří márnice a uviděla mne tam stát. Zavolala: „Jsi to ty, Gavrile?“ Říkám: „Ano, jsem to já, běž a řekni doktorům, ať mi otevřou dveře.“ Věděl jsem, že se jmenuje Florika.

Malé dřevěné dveře uvnitř byly otevřené, ale ty venkovní od márnice byly železné. A já jsem stál u těch dveří a sledoval, až někdo půjde přes dvorek, abych ho požádal, aby otevřel dveře, abych se odtud dostal ven, aby mi odemkli ten zámek. Byl jsem tam 13 hodin! Od rána. Takže manželka se mě v šoku zeptala: „Jsi to ty, Gavrile?“ Věděl jsem, že se jmenuje Florika, ale že je to moje manželka a že Jan je můj bratr, to mě ani trochu nenapadlo. Takže ona šla a řekla to doktorům, doktoři poslali asistenta a ten mi položil spoustu otázek. Odkud jsem, odpověděl jsem, že z Judetul (město) Satu Mare, a že jsem ženatý tady ve vesnici Marca, Salaj. Ale zeptal jsem se: „Kde to jsem? Co je to tady?“ podívoval jsem se nad těmi šesti dřevěnými postelemi a stolem, kde se dělala pitva.

Nevěděl jsem, že jsem v márnici. V žádném případě jsem si to neuvědomoval, ani mi to nepřišlo na mysl. Ten asistent, co stál venku za bránou a mluvil se mnou, byl venku na dvorku a řekl mi, že je to čekací místnost.

Uvnitř jsem byl naprosto sám. A takovou čekací místnost s tak podivnými šesti dřevěnými postelemi jsem v životě neviděl. Vzpomínal jsem si, že jsem viděl čekárnu na vlak, ale nikoliv takovouto čekárnu. Takže se mne zeptal na jméno, kolik je mi roků, a já mu to řekl. Kde jsem se oženil, jméno manželky a poté odešel a vrátil se se spoustou doktorů a mnoho lidí tam přišlo, ale když mi otevřeli, tak všichni, i doktoři stáli opodál, jen moje manželka se mi vrhla do náruče.

Já jim řekl, že odsud neodejdu bez svého oblečení. Kde je moje oblečení? Přinesli mi prostěradlo a moje oblečení. Moje manželka držela prostěradlo a já se za ním rychle převlékl a pak jsem šel do kanceláře doktora Puscase. Tam byli shromážděni všichni doktoři a asistenti a také všichni pacienti, kteří byli na dvorku, přišli, aby se podívali. Ale já jsem je všechny viděl jako malé děti kolem 8-9 roků až do té doby, než jsem opustil brány nemocnice a ocitl se na ulici. A tam na ulici jsem si najednou vzpomněl, že ona je moje manželka a to že je můj bratr a to, že jsem viděl doktora Puscase.

2010 Primář nemocnice Șimleu Silvaniei Prof. dr. Ion Puscas

mrtvého. Skutečně jsi měl klinickou smrt. Je třeba ti napsat recept, řekni nám, jakými nemocemi jsi předtím trpěl.“ „Od té doby, co jsem na tomto světě vím, že jsem na žádnou nemoc netrpěl. V mém těle mě nic nebolí. Možná občas, když jsem střídal alkohol, tak mě bolela hlava. To je vše. Žádnou jinou bolest jsem nikdy v těle neměl. Ani na žádnou nemoc jsem v životě netrpěl, ale pokud chceš vědět... já mu tykal, protože jsem ho stále ještě viděl jako malé dítě, neoslovoval jsem ho pane... pokud chceš vědět na jakou nemoc jsem skutečně trpěl až doposud, tak je to ta nejhorší nemoc na světě, je to nemoc nevíry. Z toho důvodu jste mne sem museli přinést.“

„Tak tedy, pane“ řekl dr. Puscas, „potřebujeme vám dát recept a tam nemůžeme napsat nemoc nevíry, tam musíme napsat diagnózu.“ „Můžete tam napsat, co chcete, já ale váš recept nepotřebuji. Dnes jsem přijal svatý recept z ruky Boží, je to recept, kde se píše, že je mi odpuštěno a tento recept chci, abys taky přijal. Bylo mi odpuštěno... je mi odpuštěno! Chci, aby vám všem bylo odpuštěno, co tu stojíte.“ Všichni ti nemocní tam stáli za mnou, veliký dav a tlačili se jeden na druhého. A já jsem jim všem vyprávěl, co jsem viděl a slyšel, a nabádal jsem je, aby činili pokání a přišli ke Kristu. Dr. Puscas stále psal ten recept, předal ho mé manželce a moje manželka ho vložila do mé kapsy. Vytáhl jsem ten recept a hned za dveřmi jsem ho hodil do koše. „Nechci tvůj recept. Dnes jsem přijal svatý recept z ruky Boží, že je mi odpuštěno,“ řekl jsem doktorovi ještě jednou.

Nemocnice Orasenesc Simleu Silvaniei 1979 Tedy 6 let po této události

„Tak tedy, pane“ řekl dr. Puscas, „potřebujeme vám dát recept a tam nemůžeme napsat nemoc nevíry, tam musíme napsat diagnózu.“ „Můžete tam napsat, co chcete, já ale váš recept nepotřebuji. Dnes jsem přijal svatý recept z ruky Boží, je to recept, kde se píše, že je mi odpuštěno a tento recept chci, abys taky přijal. Bylo mi odpuštěno... je mi odpuštěno! Chci, aby vám všem bylo odpuštěno, co tu stojíte.“ Všichni ti nemocní tam stáli za mnou, veliký dav a tlačili se jeden na druhého. A já jsem jim všem vyprávěl, co jsem viděl a slyšel, a nabádal jsem je, aby činili pokání a přišli ke Kristu. Dr. Puscas stále psal ten recept, předal ho mé manželce a moje manželka ho vložila do mé kapsy. Vytáhl jsem ten recept a hned za dveřmi jsem ho hodil do koše. „Nechci tvůj recept. Dnes jsem přijal svatý recept z ruky Boží, že je mi odpuštěno,“ řekl jsem doktorovi ještě jednou.

V kanceláři mi doktor Puscas nabídl židli, ale já jsem odmítl s tím, že nejsem unaven. Doktor se mne zeptal: „Řekni nám, jaké nemoci jsi měl až doposud. Udělali jsme všechna vyšetření a testy, ale žádnou nemoc jsme nenašli. Navzdory tomu jsme tě prohlásili za

Takže jsem šel domů. „Já tady nezůstanu,“ řekl jsem dr. Puscasovi, „tady nezůstanu. Jsem tady jako na cizím místě.“ On řekl: „Dobře, nechám tě jít, ale běž na vlakovou čekárnu a podívej se, jestli ti ještě pojede nějaký vlak.“ Ze Simleul Silvaniei do vesnice Marca je to asi 35 kilometrů. Potřeboval jsem jet tím vlakem. A on řekl: „Pokud ti nepojede vlak ani autobus a budeš stát na vlakové zastávce, tak mi zavolej, abych mohl přijet a odvézt vás domů,“ řekl doktor Puscas. A to telefonní číslo dal mému bratrovi

Vyšli jsme na ulici a tam jsem uviděl nějakého doktora vyšší postavy, myslel jsem, že to je jeden z mnoha doktorů, ale byl to doktor Puscas. Pozdravil jsem ho, ale nevzpomněl jsem si, jak se jmenuje.

Tehdy jsem všechny viděl jako děti. Jako děti kolem 8-9 roků, i moji manželku, bratra a doktora Puscase. Ani svoji manželku ani bratra jsem nepoznal, dokud jsem nevyšel na ulici. Na ulici jsem okamžitě poznal, že moje manželka je Florika a můj bratr je Jan, ale Puscas? Kdo je to? Řekl jsem mu: „Neznám tě.“ Dr. Puscas mi řekl: „Jak je to možné, že tady (před nemocnicí) mne nepoznáváte jménem a přitom jste mi předtím v kanceláři řekl: „Nikoliv ty, Puscasi, jsi doktor doktorů, ale Ježíš Kristus, který mne dnes zachránil od smrti, ale více než to, od věčné smrti, a přenesl mne do království Božího.“

Tohle jsou moje slova, která jsem řekl dr. Puscasovi a on mi je zopakoval na ulici (v nemocničním areálu.) Jak je možné, že v jeho kanceláři jsem mu řekl: „Nikoliv ty, Puscasi“ a teď jsem najednou nevěděl ani že je to Puscas? Odpověděl jsem mu: „Pane doktore, neznám vás, nikdy jsem vás neviděl. Nevím, jestli jste byl doktor. Slyšel jsem o doktorovi Puscasovi, ale nevím, jestli jste to byl vy, to nevím.“ „Tak abyste věděl, já jsem ten dr..Puscas, který léčí vředy i bez operace, slyšel jste o tom někdy?“ „Ano, o tom jsem slyšel, pane doktore. Teď vás vidím, že jste vysoký, máte šedivé vlasy, ale když jsem vás viděl naposled, viděl jsem vás jako malé dítě.“

Když jsem tam přišel po dvou týdnech, tak mne odmítl, ale po třech týdnech, když jsem opět přišel, zůstal jsem tam s ním 2 hodiny, spolu s jeho pomocným doktorem. Dvě hodiny jsem mu svědčil a společně jsme si povídali. Dr. Puscas řekl, že podobné případy již zažil, ale ten druhý doktor řekl, že takovýmto případům nevěří. Řekl: „Nevěříme, že existuje věčný život, jak říkáte.“ „Vždyť říkáte, že jste také nevěřil, možná, pokud uvidíme to, co vy, možná také uvěříme,“ řekli doktoři. „Ať Bůh sám vás o tom přesvědčí, já vás o tom přesvědčit nemohu,“ odpověděl jsem doktorům.

Jakmile se mne někdo předtím snažil přesvědčit, tak jsem mu hned řekl: „Jsi buď hlupák, nebo blázen. Viděl jsi Boha? Viděl jsi nebe? Viděl jsi peklo? Jak se opovažuješ mne o tom přesvědčovat, taková věc neexistuje!“ Ale podívejte, Bůh mne přesvědčil skrze tuto klinickou smrt. Víím, že mne prohlásili za mrtvého. Jaký druh smrti to ve skutečnosti byl, to opravdu nevíím. Víím, že jsem viděl, slyšel a cítil, ale nikoliv tímto tělem, těmto očima a ušima. Ale viděl jsem jasně.

Z hloubi srdce vám říkám, abyste chtěli dělat to, co jsem chtěl dělat také, abyste četli Bibli, slovo Boží, skrze to vás Bůh přesvědčí. A abyste se modlili za to, aby vás Bůh sám přesvědčil, pokud opravdu chcete něco poznat o věčném životě. A pokud chcete poznat realitu nebe, Boha a Ježíše Krista, modlete se k Bohu a Bůh vás skrze Ducha svatého přesvědčí. Protože Duch svatý je mocí Boží a mocí Ježíše Krista, a to přesně jsem cítil na dvorku v Cosdiciu.

Protože kdyby ta moc do mne nevstoupila, což je ve skutečnosti Duch svatý, tak věřím, že by nikdo na světě nikdy nebyl schopen mne přesvědčit a proměnit. Proto jsem říkal svojí matce: „Matko, i kdyby ses modlila ve dne v noci po tisíc let, tak se nikdy nestanu křesťanem. Chci, abys věděla, že bys mohla stokrát zemřít, než bych se já obrátil. Znovuzrození není pro mne, matko. Řekl jsem ti to mnohokrát, to je pro staré lidi jako jsi ty nebo pro mladé hlupáky, kteří nevědí, proč na tomto světě žijí a nevědí, ve kterém světě se nacházejí. Ale tvoje sestra nebyla znovuzrozena a proč musela zemřít, když jí bylo 17 let?“ Moje matka řekla: „Pokud to ona potřebovala, oč víc to potřebuješ ty, není pravda? Chci, aby ses znovuzrodil,“ řekla moje matka. „Modli se, dokud ti třeba neupadnou kolena, ale já se nikdy neznovuzrodím.“

Teď mi ale řekla: „Divím se, že jsem ještě nevydřela díru do podlahy, kolikrát jenom jsem za tebe poklekala. Kolikrát jenom jsem klekala na zem v tomto domě za tebe a modlila se za tebe a tvé bratry. A podívej, tvoji bratři nechtějí být znovuzrozeni. A teď nenacházím slov, abych dostatečně za tebe Bohu poděkovala.“ Ať Bůh požehná moji matku a všechny matky a manželky, aby se modlily za své manžely a za své milované, a za své děti. Protože Bůh jistě bude naslouchat a promění je a přesvědčí a zachrání je, stejně jako přesvědčil a zachránil mne. A teď jsem plný radosti a jsem připraven kdykoliv odejít znovu tam nahoru do té nádhery a radosti, kterou nelze vysvětlit lidskými slovy.

Absolutně se nebojím smrti. Čekám, až přijde smrt, protože víím, že smrt není pro mne nic zlověstného. Smrt to je jako skok z rampy z tohoto světa do světa, který jsem viděl. Chci to z celého svého srdce. Teď po tom toužím každým okamžikem, abych tam šel znovu. (pozn:2 *Korintským 5:8 Jsme plni důvěry a raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu.*(Studijní překlad)

Víím, že jsem se zde narodil a žiji uprostřed své rodiny, mám dva chlapce, dvě děvčata a čtyři vnuky. Jsem v jejich středu a jsem šťastný. Ale cítím se jako cizinec i v jejich středu a velice moc chci jít zpět tam, kde víím, že jsou moji skuteční drazí. To jsou moji opravdoví bratři a moje skutečná rodina. Chvála Bohu za všechno.

Věřím, že jsem tím musel projít pro svoje vlastní spasení a také kvůli své rodině. A potom pro spasení ostatních a proto Bůh řekl: „Běž a řekni všem, s kým budeš mít tu příležitost mluvit, co jsi viděl a slyšel. Protože brzy milost bude vzata a tento svět skončí. Tak řekni každému,

aby se znovuzrodil, protože milost bude brzy vzata pryč a ten svět brzy skončí.“ Bez pokání není možné, aby kdokoliv vešel do království Božího. Tohle je to, co Boží Slovo říká, a to je pravda. Chvála Bohu.

Takže jsem tehdy šel na tu vlakovou zastávku a spousta aut kolem projížděla. Můj bratr se snažil zastavit nějaké auto, ale všichni nám dávali znamení, že nejedou daleko, že jsou místní. Pak přijížděl rychlý autobus Zalau – Oradea, a bratr mi řekl, že ten autobus zde nezastavuje, pouze v Zalau v Suplacu de Barcau a pak dál až v Oradeu, takže je zbytečné, abych na něho mával. „Ale já to stejně zkusím!“ Zkusil jsem to, zamával a ten řidič zastavil.

„Kam to bude?“ „Do Dealu de Pod a poté do Marca... odtud už půjdeme kilometr pěšky do Marca.“ Řidič řekl: „Já vím, kde je Marca, nastupte si.“ Tak jsme nastoupili a sedl jsem si za řidiče vlevo a moje manželka vedle mne a bratr napravo. Řidič autobusu se podíval za sebe a ptá se mne: „Odkud jdete?“ Proč se tak zajímal o to, odkud jdeme? Řekl jsem mu, že z nemocnice od doktora Puscase. „Aha, vy trpíte vředy?“ Říkám: „Ne, netrpím vředy, ale až doposud jsem trpěl tou nejhorší nemocí, která je na světě, nemocí nevíry.“ „Co jste to říkal? Nerozuměl jsem. Řekněte to znovu,“ řekl ten řidič v údivu a se zvědavostí. Asi si říkal, co to mluvím za nesmysl? Nemoc nevíry? „Řekněte mi to, pane, ještě jednou.“ A tak jsem to zopakoval znovu: „Až dodnes jsem trpěl tou nejhorší nemocí, jaká na tomto světě je, je to nemoc nevíry a z toho důvodu mnoho lidí končí v nemocnicích a ve vězeních. A dnes jsem skončil v nemocnici, aby mne léčili, ale nikoliv na tuto nemoc. Prohlásili mne za mrtvého.“ Řidič řekl: „Prosím, pojd'te sem dopředu a vyprávějte mi o tom.“ A tak jsem šel úplně dopředu, držel jsem se za madlo a začal jsem mu to vyprávět. A pak se všichni lidé v autobusu postavili a chtěli to slyšet také, tlačili se dopředu a řekli mi, abych to vykládal více nahlas, aby také mohli slyšet. A stejně tak, jak jsem vám ten příběh vyprávěl, stejně tak jsem ho řekl těm lidem v autobuse. Přijeli jsme domů a každý se o to zajímal. Cože? Odesli ho mrtvého ráno a jak to, že ho vidíme teď večer chodit po svých? Byli udiveni. Naše zahrada se naplnila lidmi a všichni mi kladli otázky. U našeho domu jsou schody, tak jsem si na ně stoupl a začal jsem jim vyprávět ten příběh a Bůh poté přesvědčil mnoho duší. Chvála buď Bohu!

Amen.

*Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.
Římanům 6:23*

DODATEK:

OTÁZKY A ODPOVĚDI

"Není mi jasné, že viděl Ježíše jako anděla a dále, že viděl Boha."

Odpověď 1: GAVRIL SI NEJDŘÍVE MYSLEL, ŽE SE JEDNÁ O ANDĚLA, ALE BYLO MU ŘEČENO, ŽE TO JE PÁN JEŽÍŠ A NIKOLIV ANDĚLÉ. TAKÉ TI DVA "ANDĚLÉ" VLASTNĚ NEBYLI ANDĚLÉ, ALE SVATÍ VYVOLENÍ, KTERÍ KDYSI ŽILI NA ZEMI.

I KDYŽ JE GAVRIL NAZÝVÁ ANDĚLY, JE NUTNÉ ZDE CHÁPAT MALOU VÍRU GAVRILA A BRÁT V ÚVAHU, ŽE JE JAKO MALÉ TEPRVE ZNOVUZROZENÉ DÍTĚ A NELZE PROTO OD NĚHO OČEKÁVAT STOPROCENTNĚ PŘESNÝ POPIS VĚCI, KTERÉ V NEBI VIDĚL. I LIDÉ, KTERÍ JSOU VE VÍŘE JIŽ MNOHO LET, MAJÍ ČASTO POTÍŽ POPSAT VĚCI, KTERÉ V NEBI VIDĚLI.

Odpověď 2: VIDĚT NEVIDITELNÉHO ANEB LIDÉ V BIBLI, KTERÍ VIDĚLI BOHA:

I KDYŽ JE BŮH NEVIDITELNÝ, BIBLE NA MNOHA MÍSTECH ZMIŇUJE LIDI, KTERÍ BOHA VIDĚLI. NESMRTELNÝ SE V KRISTU Z LÁSKY K ČLOVĚKU STÁVÁ SMRTELNÝM SKRZE KŘÍŽ. TEN, KTERÝ NEMÁ MATKU ANI POČÁTKU, SE NARODIL SKRZE ČLOVĚKA (Židům 7:3). TEN KTERÝ JE NEVIDITELNÝ A PŘEBÝVÁ VE SVĚTLE NEPŘÍSTUPNÉM, SE STAL SKRZE KRISTA VIDITELNÝM I PŘÍSTUPNÝM (1 Timoteovi 6,16).

Genesis 17,1: „Když bylo Abramovi devadesát devět let, **ukázal se mu Hospodin** a řekl mu: „Já jsem Bůh Všemohoucí. Chod' přede mnou a buď bezúhonný“.

Genesis 18,1: „**I ukázal se mu Hospodin u Mamreho dubů**, když seděl u vchodu do stanu za denního žáru.

Genesis 26,2 : Tehdy **se mu ukázal Hospodin** a řekl: „Nesestupuj do Egypta. Přebývej v zemi, kterou ti určím.“

Genesis 26,24 : **Té noci se mu ukázal Hospodin** a řekl: „Já jsem Bůh tvého otce Abrahama.“

Genesis 35,1 : I řekl Bůh Jákobovi: „Vstaň, vystup do Bét-elu a usad' se tam. Postav tam oltář **Bohu, který se ti ukázal**, když jsi utíkal před svým bratrem Ezauem.“

Exodus 3,16 : „Jdi a shromáždí izraelské starší a řekni jim: **Ukázal se mi Hospodin**, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův se slovy: Dobře jsem si všímal vás i toho, co se vám děje v Egyptě“.

1 Samuelova 3,21: Hospodin se nadále ukazoval v Šílu, neboť **v Šílu se Hospodin zjevil Samuelovi** Hospodinovým slovem.

2 Paralipomenon 3,1 : Šalomoun začal stavět Hospodinův dům v Jeruzalémě na hoře Mórija, **kde se Hospodin ukázal jeho otci Davidovi**, na místě, které David připravil, na humně Ornána Jebúsejského.

1 Královská 3,5: **V Gibeónu se ukázal Hospodin Šalomounovi** v noci ve snu. Bůh řekl: “Žádej, co ti mám dát.”

1 Královská 9,2: **ukázal se Hospodin Šalomounovi podruhé**, jako se mu ukázal v Gibeónu.

Exodus 24,9: Nato vystoupil Mojžíš i Áron, Nádab i Abíhú a sedmdesát ze starších Izraele

10: **a viděli Boha Izraele** a pod jeho nohama cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe.

Exodus 33,11: **Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář**, tak jako mluví člověk se svým přítelem.

Deuteronomium 5,4 : **Tváří v tvář** s vámi Hospodin mluvil na hoře z ohně.

Skutky apoštolské 2,25 : Neboť David o něm říká:“**Viděl jsem Pána stále před sebou**, neboť je po mé pravici, abych nezakolísal;

2 Paralipomenon 18,18: Míkajáš dále řekl:“ Slyšte Hospodinovo slovo: **Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu** a celý nebeský zástup stál po jeho pravici a levici.

Izajáš 6,1: V roce, kdy zemřel král Uzijáš, **jsem viděl Panovníka sedícího na trůnu vysokém a vyvýšeném** a lem jeho roucha naplňoval chrám.

Ámos 9,1 : **Viděl jsem Panovníka** stojícího na oltáři.

Jan 1,14 : **A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu**, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

1 Timoteovi 3,16: **A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který se zjevil v těle**, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům, ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě vzhůru.

Jan 14,7: „ Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. **A od nynějška ho znáte a viděli jste ho.**“

Jan 14,9: Ježíš mu řekl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? **Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: Ukaž nám Otce?**“

ČLOVĚK BEZBOŽNÝ BOHA VIDĚT NEMŮŽE:

Jan 14,22: Juda, ne ten Iškarjotský, mu řekl: „**Pane, co se stalo, že chceš zjevovat sám sebe nám, a ne světu?**“ 23: Ježíš mu odpověděl: „**Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.**“

ŽÁDNÝ ČLOVĚK, KTERÝ HŘEŠÍ, BOHA NIKDY NEVIDĚL A VIDĚT NEMŮŽE:

1. Jan 3,6 : Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. **Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal.**

VĚŘÍCÍM, KTERÍ NÁSLEDUJÍ SVATOST, JE ZASLÍBENO, ŽE BOHA UVIDÍ:

Židům 12,14: Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o **svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána.**

1. Jan 3,2 : Milovaní, teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že **až se ukáže, budeme podobní Jemu, neboť Ho uvidíme tak, jak je.**

Matouš 5,8: **Blaze čistým v srdci, neboť uvidí Boha.**

Odpověď 3: BOŽÍ OBRAZ

Genesis 1,27: Bůh stvořil člověka **ke svému obrazu**, stvořil ho k **obrazu Božímu**, stvořil je muže a ženu.

1. Janův 4,12: **Boha nikdy nikdo neviděl. Když ale milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá** a jeho láska v nás došla naplnění.

LIDÉ, O KTERÝCH BIBLE ŘÍKÁ, ŽE BOHA VIDĚLI, SPATŘILI VE SKUTEČNOSTI JEHO OBRAZ, KTERÝ VYZAŘUJE Z JEHO NEVIDITELNÉ PODSTATY.

VE SKUTEČNOSTI ANI MNE ANI VÁS SAMOTNÉ NIKDY NIKDO NEVIDĚL, VIDĚLI A VIDÍ POUZE VAŠÍ TĚLESNOU PODOBU (SCHRÁNKU, NÁDOBU, STAN) VAŠEHO DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA, KTERÝ JE ALE TAKÉ STVOŘEN K BOŽÍMU OBRAZU.

1. Korintským 15,49 : "Jako jsme nesli **obraz toho, kdo byl z prachu země**, tak poneseme i obraz toho nebeského." (B21)

JE -LI BŮH DUCH A STVOŘIL ČLOVĚKA KE SVÉMU OBRAZU, PAK JE I ČLOVĚK DUCHOVNÍ BYTOSTÍ ODRAŽEJÍCÍ JEHO PODSTATU.

MILUJEME-LI JEDNI DRUHÉ, BŮH V NÁS PŘEBÝVÁ A OSTATNÍ MOHOU V NÁS SPATŘOVAT OBRAZ BOHA NEVIDITELNÉHO.

TO JE VÍCE NEŽ TEORIE TEOLOGIE NEBO UČENÍ.

.....

"Gavril popisuje, že tam v nebi byli všichni lidé stejní, co se týká tváří. V jiných svědectvích od jiných lidí jsem však slyšela, že Ti, co tam měli možnost nahlédnout, tak vypravovali, že měl každý svoji podobu stejnou, jak měl zde na Zemi, ale byl mladý."

Odpověď 1: VE SVÉM NEBESKÉM PŘÍBYTKU GAVRIL JASNĚ POZNAL SVÉHO OTCE I MATKU.

1. Korintským 15,49 : "Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, **tak poneseme i obraz toho nebeského.**" (B21)

TO ZNAMENÁ, ŽE V NEBI PONESEME OBRAZ TOHOTO POZEMSKÉHO TĚLA.

Odpověď2: KDYŽ PAK GAVRIL Z OKNA POZOROVAL TEN NEBESKÝ SBOR, PŘIPADALO MU, ŽE JSOU VŠICHNI STEJNÍ DÍKY SILNÉ ZÁŘI, KTERÁ JIM VYCHÁZELA Z OBLIČEJE, STEJNĚ JAKO PÁNU JEŽÍŠI.

Matouš 17,2 : „**A byl před nimi proměněn. Jeho tvář zazářila jako slunce** a jeho šaty zbělely jako světlo.“

NEBESKÁ TĚLA MAJÍ PODOBNOU SCHOPNOST JAKO KRISTUS. MOHOU SE NARÁZ PROMĚNIT: 1 Jan 3,2: ...budeme podobní Jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.“ PODOBNOU SCHOPNOST MAJÍ I ANDĚLÉ:

Židům 13,2: „Nezanedbávejte pohostinnost; vždyť skrze ni někteří **nevědomky pohostili anděly.**“

MOHOU K VÁM PŘIJÍT TAK, ŽE TO SOTVA POSTŘEHNETE, ALE TAKÉ SE MOHOU UKÁZAT V JASNÉM SVĚTLE, TAKŽE SI JE MŮŽETE SPLÉST S PÁNEM JAKO I APOŠTOL JAN: Zjevení Jana 19,10: „Padl jsem tedy k Jeho nohám, abych se mu klaněl, ale on mi řekl: "**Pozor, nedělej to! Jsem jen Boží služebník**, tak jako ty a tvoji bratři, kteří mají Ježíšovo svědectví. Klaněj se Bohu!" Vždyť Ježíšovo svědectví je duchem proroctví.“

.....

"Na čtrnácté stránce Gavril popisuje, jak sebe viděl ležet v hrobu a jeho známí stojící kolem hrobu plakali, následně však popisuje, že byl na operačním stole."

Odpověď: Jan 16,13: „Jakmile však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale řekne vše, co uslyší - **oznámí vám i věci budoucí.**“

UDÁLOST, KDY VIDĚL SVÉ TĚLO V HROBĚ (SVÉ STARÉ TĚLO) BYLO VIDĚNÍ BUDOUCNOSTI, KDY JEHO TĚLO BUDE NA ZEMI POHŘBENO. Z NEBE TAKÉ VIDĚL, JAK JE JEHO TĚLO V MÁRNICI.

APOŠTOL JAN V KNIZE ZJEVENÍ POPISUJE MNOHO UDÁLOSTÍ, KTERÉ SE TEPRVE STANOU. TOMU SE ŘÍKÁ DAR PROROCTVÍ.

.....

„Je někde záznam v Bibli, že by se někdo vrátil z pekla? A dokonce že by tam Bůh vyslyšel jeho modlitbu?“

Odpověď: Jonáš 2,2: Tehdy se Jonáš modlil k Hospodinu, svému Bohu, z břicha té ryby 3 a řekl: „Volal jsem ze svého soužení k Hospodinu, a odpověděl mi, **z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc, a uslyšel jsi můj hlas.** 4 Uvrhl jsi mě do hlubiny, doprostřed moří, obklopil mě proud, převalily se přese mne všechny tvé příboje a tvé vlny.“

VŠIMNĚTE SI, ŽE DUCH SVATÝ ZDE ZÁMĚRNĚ ZMIŇUJE TO, ŽE JONÁŠ VOLAL V BŘIŠE VELIKÉ RYBY JAKO Z PODSVĚTÍ (Sheol) „z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc“.

PRO PODSVĚTÍ JE ZDE HEBREJSKÉ SLOVO SHEOL, KTERÉ SE TAKÉ PŘEKLÁDÁ JAKO ZÁHROBÍ, NEBO PEKLO, COŽ JE TO SAMÉ: „**Z LŮNA PEKLA JSEM KŘÍČEL O POMOC**“ (Například Bible, které zde překládají slovo Sheol jako **peklo**: King James version (KJV), Douai – Rhems (DR), Tyndale (Rogers, Coverdale), Webster Bible 1833 (WB), a jiné.)

NA ZÁKLADĚ TOHOTO VERŠE SE NĚKTEŘÍ UČENCI DOMNÍVAJÍ, ŽE DUŠE JONÁŠE BĚHEM TĚTO DOBY SKUTEČNĚ SESTOUPILA DO PEKLA A PO NĚJAKÉ DOBĚ BYL PŘIVEDEN ZPĚT K ŽIVOTU, KDYŽ HO VELKÁ RYBA VYPLIVLA ZPĚT NA PEVNINU.

JEDNO JE JISTÉ – JONÁŠ V BŘIŠE VELKÉ RYBY JE PŘEDOBRAZ KRISTOVY SMRTI A VZKŘÍŠENÍ.

NAŠE NEPOSLUŠNOST BYLA TEHDY PODOBNĚ JAKO NEPOSLUŠNOST JONÁŠE UVRŽENA NA JEŽÍŠE!

DÁLE PODLE 1. Petrovy 3:18-20: BIBLE ZJEVUJE, ŽE JEŽÍŠ BĚHEM TĚ DOBY CO JEHO TĚLO BYLO UMRTVENO, KÁZAL DUCHŮM V ŽALÁŘI (V PODSVĚTÍ - PEKLE), A VYVEDL ODSUD SPOUSTU TAKOVÝCHTO „JONÁŠŮ“.

.....

Citát: „A poté jsem pohleděl na svoji matku a zeptal jsem se jí: „Co tady děláš?“ Ona mne políbila a objala a odpověděla: „I já jsem přišla, abych tě dnes viděla, jak se znovuzrodíš.“

Otázka: „Jak je tohle možné, když ta byla přece ještě živá na zemi?“

Odpověď: Koloským 3,1: „Protož povstali-li jste s Kristem, **vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.**“ (KR) Koloským 3,1: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, **hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.**“ (CEP) Židům 4,16: „Proto **přístupme k trůnu milosti** se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci.“ Židům 12,22: „Ale **přistoupili jste k hoře Siónu a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému**, a k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění...“

TOHLE JSOU DUCHOVNÍ VĚCI, KTERÉ NÁŠ PŘIROZENÝ ČLOVĚK JEN TĚŽKO CHÁPE, ALE NÁŠ DUCHOVNÍ ČLOVĚK MÁ SKUTEČNĚ TU SCHOPNOST, JAK ŘÍKÁ BIBLE, SE POVZNĚT AŽ K SAMOTNÉMU TRŮNU, K MĚSTU ŽIVÉHO BOHA, NOVÉMU JERUZALÉMU V NEBESÍCH.

ŘEKNU VÁM JEDNU ZVLÁŠTNÍ ZKUŠENOST, KTEROU JSEM MĚL. JEDNOU JSEM SE TELEFONICKY KRÁTCE MODLIL S AUTORKOU KNIHY „SUNSHINE DCERA OBĚTI,“ TEREZOU. DUCH MODLITBY NA NI SILNĚ SESTOUPIL, A KDYŽ JSEM SE JÍ POTÉ PTAL, CO SE STALO, ŘEKLA MI, ŽE JI BŮH VE VICHRU UCHVÁTIL K TRŮNU BOŽÍMU A VIDĚLA MNE TAM, JAK STOJÍM PŘED PÁNEM V BÍLÉM

ROUCHU A PŘIMLOUVÁM SE. JÁ ALE BYL TADY NA ZEMI A O NIČEM JSEM NEVĚDĚL, JEN TO JSEM PROŽÍVAL, ŽE MÁM SPOLEČENSTVÍ S PÁNEM.

TATO ZKUŠENOST VE MNE ZPŮSOBILA ZVLÁŠTNÍ POSVÁTNOU BÁZEŇ A OPRAVDU MNE POVZBUDILA.

ANO STEJNĚ TAK, JAK BYL TEN POZEMSKÝ SVATOSTÁNEK (POZDĚJI CHRÁM) DUCHOVNĚ PROPOJEN S TÍM NEBESKÝM, TAK JE TOMU I DNES S NAŠÍM POZEMSKÝM CHRÁMEM, JENŽ JE TĚLO KRISTOVO: 2. Kor. 6,16: „A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo **vy jste chrám Boha živého**, jakož pověděl Bůh: Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“

Milost Pána Ježíše Krista se všemi svatými.

Amen

Okres Salaj, vesnička MARČA

Okres Salaj - vesnička Marca

